

บทนำ

“ไอ้ป่านมันมัวไปมุดหัวอยู่ไหนเนี่ย นับวันมันจะสายเข้า
ชั้นไอ้แบ่งไปทุกทีๆ แล้ว” สาวสวยมาดเฉียวแต่งตัวเปรี้ยวจืดนาม
ริณดาแบ่ปากเมื่อนึกถึงเพื่อนรักที่เป็นคนนัดหมาย แต่กลายเป็นว่า
เลยเวลามาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วเจ้าตัวยังไม่โผล่หน้า

“ใจเย็นๆ สิจะริณ” ชลธิชาพยายามยืมเอาใจ เอ่ยด้วยเสียง
หวานในจังหวะเนิบช้าที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว หวังจะทำให้อีกคน
อารมณ์เย็นลง “เย็นวันศุกร์รอก็ติดเป็นธรรมดาแหละจ๊ะ ปกติป่านเป็น
คนตรงเวลา...อ๊ะ โน่น มาแล้วจ๊ะ” คนพูดแทบจะถอนหายใจโล่งอก
เพราะหากคนต้นเรื่องยังไม่ถึง ดูท่าจะเกิดสงครามย้อมๆ ขึ้นในร้าน
แน่ๆ

ร่างสูงเปรี้ยวในชุดเสื้อยืดสีขาวกางเกงยีนเข้ารูปสีน้ำเงินเข้ม
ตัดกับรองเท้าส้นเข็มสีแดงสดเยื้องย่างผ่านฝูงหมาป่าที่พากันจ้องมอง
ลูกแกะตาเป็นมัน หย่อนตัวลงนั่งตรงโต๊ะที่มีแต่สาวสวย เสียงผิวปาก
ดังแว่วมาแต่ไกล

“โหงแกมาช้าอะ เป็นคนนัดแท้ๆ”

“ช่วยไม่ได้รถติดจะตาย นี่สั่งอะไรกันรึยัง” คนมาช้าเพียงยก
ไหล่ว่าอย่างไม่มีใส่ใจขณะเอาแต่เอื้อมมือไปดึงเมนูอาหารมาอ่าน

“สั่งแล้วสิยะ ชีนรอกแกชาติหน้ายังไม่รู้จะได้กินไหม”

“สั่งทอดมันกุ้งของโปรดให้ป่านด้วยนะ” อาการหันมองซ้ายที่
ขวาที่ด้วยท่าทางจนใจแทบจะไม่เข้ากับลุคหยิ่งๆ ใบหน้าเซิดๆ ของ
คนกลางอย่างชลธิชา

“ชาที่น่ารัก” สายป่านหันไปหยิกแก้มเนียนของคนข้างๆ ก่อน
จะนึกได้ว่าเพื่อนรักยังขาดหายไปอีกคน และแน่นอนว่าต้องเป็นคนที่
สายเสมอ “อ้าวแล้วไอ้เหม็นล่ะ”

“ป่านนะชอบลื้อแบ่งอยู่เรื่อย” ชลธิชาหันไปปรามเมื่อได้ยิน
สรรพนามที่อีกฝ่ายเรียก เพื่อนคนที่เหลือของเธอชื่อแบ่งหอม แต่ทุก
คนกลับพร้อมใจกันเปลี่ยนเป็นแบ่งเหม็นเพราะเจ้าตัวชี้เกียจอาบน้ำ
ก่อนจะเรียกให้สั่นลงเหลือเพียงเหม็นเท่านั้น

“เออวะ เห็นบอกว่าอีกสิบนาทีจะถึง นี่ผ่านมาจะครึ่งชั่วโมงแล้ว
ยังไม่ไผ่ลื้อหัว” ริณลดานิวหน้าเมื่อนึกขึ้นได้ว่า ยายจอมหลงขาดการ
ติดต่อไปร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว

“สงสัยหลงทางอีกแน่เลยจ๊ะ” ชลธิชาก็มองนาฬิกาข้อมือ

สายป่านถอนหายใจยาว “นี่แกไม่ได้บอกให้มันใช้รถกับคนขับ
ที่บ้านหรือ” หันไปคาดคั้นเอากับคนที่กำลังจ้มเครื่องมือสื่อสารหน้า
ยุ้ง

“บอกแล้วเออะ ก็บอกอยู่ว่าวันนี้จะตริงก์ แดรงก์ ดรังก์ ฉลอง
การเลิกกับแฟนคนที่สามร้อยหกสิบเก้าของแก โอ๊ย!”

“ไม่ตลกคะคุณริณลดดา” คนที่เพ็งโดนแวะปาเมฆใส่หัวเพื่อน
พลางแยกเขี้ยว

ริณลดารอสายอยู่นาน สุดท้ายได้แต่โยนโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ
“ไม่รับวะ สงสัยขั้บรตอยู่แหงๆ”

“แกส่งพิกั้ดร้านเข้าไปในไลน์กลุ่มซิ เผื่อมันจะเปิดอ่าน” แม้จะ
เคยมาร้านนี้เป็นร้อยๆ รอบ แต่ยายเอ๋ก็ยังหลงทางได้ตลอดจนเพื่อนๆ

พากันกุมขมับสายหน้า ขนาดห้องน้ำในห้องพักของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่
เยื้องไปทางซ้ายมือของห้องพัก ยายเอ๋อย่างเดินเลี้ยวขวาไปโผล่อีกปีก
ของตึกเป็นประจำ

“ส่งแล้ว แต่ฉันไม่ไว้ใจ แม่...เพื่อนแกย้งบ้าๆ เป๋อๆ อยู่”

สายป่านเล็กคิ้ว ขี้ตัวเอง “อ้อ...เพื่อนฉันคนเดียวจ้ะนลิ”

ชลธิชาที่เห็นเพื่อนทั้งสองกำลังจะวางมวยรีบยกมือขึ้นห้าม
ก่อนจะหันไปเห็นร่างเล็กๆ ผ่านประตูร้านเข้ามา “อ๊ะ แบ่งหอมมาแล้ว”

“โห หน้าตุ้มนมาเลย เพิ่งตื่นแหง” ริณลดาไล่สายตาขึ้นๆ ลงๆ
สำรวจร่างคนมาใหม่ด้วยใบหน้าละเหียวใจ “ฉันเคยบอกมันไปแล้วไม่ใช่
เหวอะว่าอย่าใส่เสื้อลายทางคู่กับกระโปรงลายดอก มันดูรก เลอะ
เกร๋อ เกลือ่น แล้วก็ร้อนมากกก” เจ้าแม่กูรูด้านความสวยความงาม
กอดอกมองเพื่อนรักอย่างรำคาญใจ หากไม่ติดว่าหิว จะขอหิ้วแม่
กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหวีผมใหม่

“เอาน่าๆ ก็เห็นอยู่ว่ามันเพิ่งตื่น ที่สายนี้ไม่น่าจะเพราะหลงนะ
เพราะมันหลับเพลินมากกว่า”

“กว่าจะเสด็จมานะยะแม่ตัวดี” ริณลดาเอ่ยปากเหน็บพันที่ที่
อีกฝ่ายหย่อนก้นน้อยๆ ลงบนเก้าอี้

หญิงสาวไซ้ซึมินิ ตัวเล็กผิวขาวหน้าตาน่ารักเพียงหัวเราะเก๋ๆ
ไม่นำพาคำต่อว่าต่อขานของเพื่อน เสยกเมนูขึ้นอ่านแล้วแอบหันไป
ถามคนข้างๆ “ริณมันไปกินรังแตนที่ไหนมา หรือว่าความจริงวันนี้ที่
เลี้ยงเพราะมันอกหัก แต่กลัวเสียหน้าเลยทำเป็นมาบอกแบ่งว่าเลี้ยง
ให้ป่านไซ้ใหม่”

“ตลก!” คนถูกนิทาชะโงกมาเชกหัวเพื่อนจอมมึน “เลี้ยงให้อ
ป่านยะ ไม่ใช่ฉัน เพราะฉันยังไม่เคยอกหัก...”

“แหงละ เพราะแกย้งไม่เคยคบใคร เป็นประเภทไม่มีใครเอา
ไฉย...”

“จะกินน้ำตาต่างเหล่าไช้มะ”

“เปล่าจ้าเปล่า” คนดวงชวยรีบยกมือขึ้นโบกพลาบยืมประจบ
ชลธิชามองคนช่ายที่ขวาที้แล้วยืมขำ ก่อนจะหันไปถามคนป้ำๆ
เป๋อๆ อย่างเป็นห่วง “แบ่งให้คนขับรถขับมาส่งไช้ไหมจะ”

ปิยวลีส่ายหน้า “เปล่า พี่ปุ่นมาส่งนะ”

“อ้าวเฮ้ย...ไม่เหมือนที่คุยกันไฉนนี่นา...”

“พอๆ” ริณลดารีบยกมือขึ้นปรามก่อนที่สายป่านจะร้องจนจบ
เพลง “แล้วพวกเราจะกลับกันไฉ”

“อ้าว...แบ่งลิ้ม” ว่าแล้วก็ส่งยืมแหยๆ เปิดทาง

“อีกแล้ว!” สามสาวที่เหลือตะโกนพร้อมกันไม่เว้นแม้แต่คน
เรียบร้อยอย่างชลธิชา

“ฉันว่าแล้ววอย่าไปหวังพึ่งมัน”

คนต้นเรื่องได้แต่เกาหัว ยืมแห้งๆ “ก็แบ่ง...เฟิ่งตื่น แล้วพอหัน
ไปมองนาฬิกา ก็...มันก็เกือบจะเลยเวลานัดมาแล้ว...แล้ว...”

“แกช่วยสรุปมาหน่อยได้ไหม ไม่ต้องทำความเข้าใจไปถึงตอนกรุง
ศรีอยุธยาเฟิ่งเริ่มสร้างราชธานีหรือ” ริณลดาหันไปประชด

“เออจ้ะ ฉันจะสรุปความให้ คือแกเอาแต่นอนจนลิ้มบอกคนขับ
รถ พอตื่นมาปรากฏว่าป้าแกใช้คนขับรถไปแล้ว แล้วเผชิญพี่ปุ่นก็แะ
มาบ้านแกพอดี ไช้มะ” สายป่านกอดคอกร่ายยาวเสร็จสรรพพราวกับไป
ร่วมอยู่ในเหตุการณ์

ปิยวลีผงกหัวขึ้นลงไม่หยุดราวกับตุ๊กตาไขลาน ดวงตากกลมโต
มองเพื่อนรักอย่างเทิดทูน “ป่านรู้ได้ไฉอะ”

“คบกันมาจะชาติ มันก็เป็นทุกที่ไม่ใช่หรือ ชีวิตแกไม่ว่าจะ
ซวยซ้ำซวยซ้อนซวยซ้อนเงื่อนยังไฉ ก็จะมีพี่ปุ่นโผล่มาเป็นฮีโร่ โชคดี
ฉิบ” สายป่านบ่ปากให้แก่คนโชคดีที่มีชีวิตโคตรน่าอิจฉา

“อาหารมาแล้วจ้า อย่าเฟิ่งเอาแต่คุยเลย ริณเองก็บ่นหิวตั้งแต่

มาถึงแล้วนี่ เอาข้าวเพิ่มไหม” ชลธิชารับหน้าที่ห้ามศึกอีกครั้ง

“ไม่...อ้วน!”

“คือถ้าพวกแกจะกินจนอิม จะนัดมาในร้านแบบนี้ทำไมวะ”

สายป่านว่าพาลงหันไปมองบริเวณรอบๆ ร้านอาหารกึ่งผับ

“หาเหยื่อ” ริดลดาต่อประโยคให้

“คือมาแตกข้าวในนี้มันแพงรู้ไหมวะ” เจ้ามือบ่นกระปอด-กระแปด

ชลธิชารีบตักทอดมันกึ่งวางบนจานเพื่อนรักแล้วเอ่ยปลอบ
“ไม่เป็นไรจ๊ะ เดี่ยวพวกเราช่วยหาร”

“หยุดเลยไอ้ชา แกจะบ้าเหอวะ นานๆ ครั้งยายชี้เหนียวนี้จะเอ่ยปากสักที อย่างนี้มันต้องกินจนลุ่มจมน”

“อ้าว ไหนรินบอกว่ากลัวอ้วนไง” ปิยวลีว่าเอออๆ คนโดนทักเลยได้แต่เดือดยุด

“กินของไอ้ป่าน ไม่อ้วน!”

คนถูกดูยกมือขึ้นเกาหัวคล้ายไม่แน่ใจ “อันนี้ทฤษฎีใหม่ที่รินค้นพบเหอ”

“แป้งหอมจ๋า...ชาวแป้งนอนมานานน่าจะหิว อะ...นี้จะ กินยำทะเลหน่อยนะ” คนถูกยื้อนกำลังนั่งหายใจฟืดฟาด กำลังอิมในมือแน่น ชลธิชาที่รู้ว่าพายุใหญ่กำลังจะมารีบหันเหความสนใจยายเอ๋อ กล่าวว่า คนอารมณ์ร้อนจะเอาส้มแทงคอเพื่อนตายก่อนจะกินเสร็จ

มืออาหารผ่านไปอย่างรวดเร็ว และทุกอย่างในจานก็สะอาดเกลี้ยงจนแทบไม่ต้องเสียเวลาล้าง ท่ามกลางท่าทางคล้ายขยาดของหนุ่มๆ เมื่อเห็นกลุ่มสาวสวยเอบางร่างน้อยพาดอาหารไปสับจานเสียสะอาดเกลี้ยงเกลา นี่หากกินกระดูก็ได้ แม่สาวสีนางก็คงจะพาดไม่เหลือ สายป่านยกมือเรียกพนักงานมาเก็บจานและสิ่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ฤทธิ์แรงพร้อมกับของกินเล่นเพิ่มอีกสามสี่อย่าง

“เดี๋ยวก่อนสิป่าน สั่งไปแบบนั้นแล้วเราจะกลับบ้านยังงัย”
ชลธิชาร้องท้วง เพราะวันนี้พวกเธอตั้งใจจะดื่มจนเมาจึงเลือกทิ้งรถไว้
ที่บ้านแล้วใช้บริการขนส่งสาธารณะแทน กะว่าหากกลับจะให้คนขับรถ
ของปียวลีไปส่ง

“เอ่อ ลืม” สายป่านตบหน้าผากก่อนจะหันไปหายายตัวการ
“เอาไง เรียกพี่ปุ่นของแกมารับก็แล้วกัน”

ปียวลีเบ้าปาก แต่ก็ยอมล้วงโทรศัพท์ออกมา

“แกออกไปโทร. ช่างนอกเลย เดียวมาอีอะจะจำพี่ปุ่นคะ พี่ปุ่น
ขาอีก รำคาญลูกตา” ริณลดาว่าพลางสะบัดมือไล่ ขณะที่คนโดนว่าเริ่ม
เบะปาก ร่ำรำว่าจะปล่อยโฮออกมา

“คืออิจัง เป็นพวกตัวร้ายที่ชอบอิจฉาริณ” สายป่านทำ
คางกระแนะกระแหน

“ก็ฉันเบื่อพวกมัน เบื่อความสัมพันธ์ก้ำๆ กึ่งๆ จะพี่ชายก็ไม่ใช่
พี่ข้างบ้านก็ไม่เชิง ลักวันเถอะจะกลายเป็นพี่น้องท้องติดกัน” ริณลดา
กระแทกกระทั้นทอดมันกั๊กลงในน้ำจิ้มจนเกล็ดขนมปังร่วงกราว

“จ๊อ ริณใจร้าย”

“โอ๊ย อย่าไปฟังคนขี้อิจฉาเลยนะ โทร. ไปจ๊ะ โทร. ไปบอกให้
พี่ปุ่นมารับพวกเราก่อน ลักห้าทุ่มตีมะ พรุ่งนี้ฉันมีงานแต่เช้า” สาย-
ป่านรุนหลังเพื่อนให้รีบออกไปจัดการ

ริณลดาเบ้าปาก “พรุ่งนี้วันเสาร์! ใหมคะเพื่อน”

คนงานยุ่งเพียงยกไหล่ “ทำไงได้ก็คนมันฮอต”

“ฮอตบ้านแกเถอะ อย่างนี้เขาเรียกใช้งานเกินสัญญาจ้าง ต้อง
ฟ้องกรมแรงงาน!”

“ไม่ใช่ฟ้อง สคบ. เหมอ” ยายเอ๋อหันมาถาม ขณะที่ทุกคนพา
กันถอนหายใจ

สายป่านโบกมือไล่พลางกลอกตา “เอ่อ เอ๊ย...มีเน เอ๊ย...เหม็น

รีบไปโทร. บอกพี่ปุ่นก่อนเถอะจะ เดี่ยวพี่แกจะไปนัดคนอื่นซะก่อน”

“เออๆ ใช่ๆ แบ่งลิ้มไปว่าต้องโทร. ตามพี่ปุ่น”

“ยายปลาทอง ชั้นละอยากจะผ่าสมองแก่ออกมาดูจริงๆ ว่าในนั้นมันมีอะไรบ้างนอกจากไขมัน!”

ชลธิชาหัวเราะซ้ำกับคำเปรียบเปรยของเพื่อน ก่อนจะชักชวนให้คนอื่นๆ หันมาสนใจเครื่องดื่มตรงหน้าแทนที่จะไปว่ายายเอ๋อ เพราะเดี๋ยวเอาแต่คุยไปคุยมาจะกลายเป็นว่ายายเอ๋อลืมอีก

หลังจากปียวลีกลับมารายงานว่พี่ปุ่นจะมารับทุกคนตรงเวลา ไม่มีขาดมีเกิน สาวๆ ในกลุ่มจึงเร่งทำเป่า กระดกแก้วแล้วแก้วเล่า พลังค่อนข้างอดคนนอกหัก จนสายป่านถูกจ้วงแทงเสียเลือดอาบ...ตัวซีดริณดาจึงกระดกนิ้วที่กำลังยกแก้วชี้เหยื่ออีกราย และเพื่อนทั้งสองคนหันไปมองเจ้าทุกข์รายต่อไปอย่างพร้อมเพรียง

“จบเรื่องไ้ป่านแล้ว มาต่อเรื่องแกลยไ้ซา”

คนถูกจ้องขยับตัวน้อยๆ สายตาคาดคั่นแบบนั้นทำเอาเธอหายใจไม่ทั่วท้อง “ก็...นิดหน่อยนะ ริณรู้ได้ไง”

“ซาจ๋า อย่างซานะนะ ยืมหลอกดวงแบบป่านไม่ได้หรอกเวลา มีเรื่องในใจ” สายป่านช่วยเฉลย

ปียวลีพยักหน้าเห็นด้วย “ซาสู้ป่านไม่ได้หรอกจะ รายนั้นเขามียืมการคำปะหร่ายอยู่บนหน้า จะทุกข์จะโศกก็บ้นหน้ายืมขายของได้ตลอดแหละจ๊ะ”

“นี่ไม่หลอกตาเพื่อนจะนอนไม่หลับ...ว่าจั้น” สายป่านหันไปจิ้มหน้าผากปียวลีด้วยท่าทางแค้นเคือง ไม่รู้ว่าชื่อปียวลีที่ควรจะหมายถึง ถ้อยคำอันแสดงความรักนั้น ทำไมพอยายนันพูดออกมาจึงกลายเป็น ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความแค้นทุกที

“สรุปว่าไ้ มีอะไรก็เล่ามา หรือจะให้หม่อมเหล่าแล้วร้างปาก” ริณดาเร่งรัดตามนิสัยคนใจร้อน

คนถูกชักกั้มองมือ ถอนหายใจ แต่ใบหน้ากลับระบายยิ้ม
เธอมีเพื่อนไม่มากนัก...ไม่สิ ต้องบอกว่าเธอเป็นคนมีเพื่อนน้อยมาก
แต่ปริมาณจะสำคัญอะไร แคมีเพื่อนที่รักและเข้าใจเธอแค่สามคนนี้ก็
มากพอแล้วสำหรับชีวิตคนหนึ่ง

“ซาจะกลับไปหาเอื้อ”

“อืม ก็แค่นี้” ริณดาพยักหน้า ก่อนจะอ้าปากค้างอีกครั้ง
“แกว่าไหนะ!”

“คือเดี๋ยวจะจ๊ะจ๋า เอื้อนี่ใช่เอื้อการย์ไหม...” ปิยวลีละล่ำละลัก
เอ่ยต่อ

สายป่านไม่รอให้อีกฝ่ายถามจบก็รีบเอ่ยแทรก “คือ เอื้อการย์
จิรวานนท์ คนที่เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับป่านะนะ คนที่แม่มีเงินเป็น
หมื่นเป็นแสนล้านคนนั้น?”

“อืม จ๊ะ แล้วก็คนที่ซาทิ้งไปเมื่อหกปีก่อน”

“ไอ้-มาย-กอด”

1

แค่สถานะเดียวเท่านั้น

‘เอื้อคะ...ซาขอโทษ’ น้ำเสียงแหบพร่าของเธอแผ่วเบา
แตะลงกลางใจของเขาที่กำลังสั่นสะเทือน เหมือนโลกทั้งใบกำลังจะ
ถล่มลงตรงหน้า

เอื้อการยไม่เคยคิดว่าการพบกันครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งๆ
ที่เขาพยายามเร่งงานให้เสร็จแล้วบินกลับมาก่อนกำหนดเพราะทน
คิดถึงเธอไม่ไหว และเหนือสิ่งอื่นใดคืออยากจะนำข่าวดีเรื่องงานที่
ประสบความสำเร็จมาบอกแก่เธอเป็นคนแรก พร้อมกับเอ่ยปากขอ
หมั้นหมายให้เธอมาอยู่ข้างกายอย่างเป็นทางการ

เขาแทบจะเห็นภาพดวงตาเป็นประกายสุกใสสะท้อนอายยาม
เขาคุกเข่าลงตรงหน้า แก้มเนียนใสคงแต้มสีระเรื่อเหมือนที่เขาคุ้นชิน
ทุกอย่างเด่นชัดในจินตนาการ ตลอดระยะเวลาหลายชั่วโมงที่เดินทาง
เขาเอาแต่เฝ้าคิดทบทวนคำพูดที่จะใช้ ของขวัญที่เตรียมไว้เซอร์ไพรส์...
แต่สิ่งสุดท้ายที่เขาจะคิดถึงคือภาพของคนรักที่กำลังเอ่ยปากขอตัด
ความสัมพันธ์ด้วยใบหน้าเปื้อนน้ำตา

ทั้งสองปล่อยให้ความเจ็บปวดเข้าปกคลุมอยู่นาน กว่าชายหนุ่มจะ
ตั้งสติเอ่ยถามเสียงแปร่ง

‘ทำไม...เอื้อไม่เข้าใจ’ มือสองข้างของเขากำแน่นจนข้อนิ้วซีด

ขาว

ใบหน้าจางมยังคงก้มต่ำ แต่นั่นก็ไม่อาจปิดบังดวงตาบวมช้ำ
ราวกับคนที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มายาวนาน

‘ซา...ขอโทษ ซาไม่...ดีเอง’ ถ้อยคำของเธอแผ่วเบาจนแทบจับใจ
ความไม่ได้ หยาดน้ำตารินไหลไม่ขาดสาย ไหล่บางสั่นสะท้านอย่าง
น่าสงสาร เอื้อการย่อยยากจะรั้งเธอเข้ามาทอด อยากปลอบประโลม
หากว่าเรื่องที่เธอกำลังกล่าวนั้นจะไม่ใช่คำขอลึก

เขาปิดเปลือกตาขณะทิ้งตัวลงกับพนักเก้าอี้...ตอนนี้หัวใจที่รวดเร็ว
ราวของเขากำลังแผ่ไปด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น แม้อยากจะรู้ว่า
เพราะเหตุใดเธอจึงเอ่ยปากขอลึกกัน แต่อีกเสี้ยวหนึ่งกลับกำลังหวาด
กลัวคำตอบ

หน่วยตาของเขาร้อนผ่าว น่าแปลกที่เจ็บปวดถึงเพียงนี้แต่น้ำตา
กลับไม่รินไหล หรืออาจเพราะมันกำลังรินรดหัวใจ ตกกระหอบบาดแผล
จนร้าวราน

‘เอื้อ...’ ชายหนุ่มพยายามกลืนน้ำลายเหนียวลงคอ ‘หรือเพราะ
เอื้อไม่มีเวลาให้’

ชลธิชาผงกศีรษะเบาๆ มีเพียงเสียงสะท้อนที่ตอบกลับมา

‘ถ้าเอื้อปรับปรุงตัวล่ะซา ตอนนี้ทุกอย่างเป็นไปได้ตามแผนที่วาง
ไว้ อีกไม่นาน...’

ผมหนุ่มสลายของเธอสะบัดตามแรง หญิงสาวเอาแต่ส่ายหน้า
ทว่ายังไม่ยอมสบตา “มันสายไปแล้วคะ เอื้อไม่ผิด คนที่ผิดคือซา เป็น
ซาที่ไม่ดี ไม่ใช่เอื้อ เอื้อไม่จำเป็นต้องปรับปรุงตัว เอื้อดีกับซาเสมอ”

‘แล้วทำไม...’

‘ซา...มีคนอื่น ความใกล้ชิด...ทำให้ซา...หวั่นไหว’

เอื้อการยชะงักค้าง หัวใจที่กำลังบอบช้ำแทบหยุดเต้น ทุกอย่าง
หมุนคว้างไปหมดราวกับจู่ๆ ก็มีมือที่มองไม่เห็นเอื้อมมาปิดสวิตช์

มันมีตสนิทจนหาทางออกไม่เจอ

คำว่า มีคนอื่น กำลังคว้านหัวใจของเขาออกไปฉีกกระชากอย่างเลือดเย็น เขายินดียอมรับเหตุผลเลวทรามบัดซบที่ตัวเองเป็นฝ่ายกระทำไว้ก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่...เธอมีคนอื่น คนที่กำลังเข้ามาแทนที่เขาเข้ามาแทรกทั้งๆ ที่เขายังยืนอยู่

‘มันเป็นใคร’ น้ำเสียงแหบพร่าติดกระด้าง แต่อีกคนกลับเอาแต่ส่ายหน้าไม่ยอมบรีปาก

‘ในเมื่อเขาเป็นฝ่ายเลือกที่จะไป และเขาบอกว่าเธอไม่ใช่คนผิด เธอก็ควรมีสติจะรู้’

แค่สองเดือน เขาไม่อยากจะเชื่อว่าระยะเวลาเพียงเท่านั้นจะทำให้เธอมีใจเป็นอื่น หรือตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา...ไม่ แม้ว่าช่วงหลายเดือนมานี้เขาจะยุ่งแค่ไหน แต่เธอก็ยังคงคอยอยู่ข้างๆ ไม่มีทางที่เธอจะทรยศหักหลังเขาอย่างเลือดเย็น ชลธิชาที่เขารู้จักไม่ใช่คนอย่างนั้น

‘ขารู้ว่าซาผิด ซาไม่หวังให้อើให้อภัย ขารู้ว่าแม้แต่คำว่า เพื่อนเธอก็คงไม่มีให้ แต่...’ เสียงของเธอแผ่วเบา ซาดหาย ‘แต่ซาก็ยังอยากจะเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเธอ’

‘อើไม่อยากจะเพื่อน...’

ปลายเสียงของเขาแว่ววนจนคนฟังสั่นสะท้าน พยายามไม่เงยหน้าขึ้นมาสบดวงตาสีรัตติกาลที่มีอำนาจเหนือเธอเสมอมา

‘ไม่มีทางเลยเธอคะ’

‘อើให้ซาได้แค่สถานะเดียวนั้น’ ในเมื่อเธอไม่เปิดทางเลือกให้เขา เขาก็จะเป็นฝ่ายให้เธอเลือกเอง ระหว่างคนในอดีตกับปัจจุบัน เธอเลือกให้ซาได้แค่สถานะเดียว

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจนเธอเผลอเงยหน้า ดวงตาทั้งสองสบกัน ภายในนั้นมีแต่ความร้าวรานไม่แตกต่าง ทว่านอกจากความเจ็บปวด ดวงตากลมโตยังแฝงไว้ด้วยความรู้สึกผิด...ชัดเจน จนกลายเป็น

เป็นเขาเองที่ต้องเบือนหน้าหนี อยากจะหลอกตัวเองว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงแค่เรื่องโกหกที่ชลธิชาเพียงอยากจะล้อเล่นกับเขา อยากให้มันเป็นแค่เรื่องบัดซบที่ใครสักคนนึกแกล้งกัน

แต่ส่วนลึกในจิตใจกลับย้ำซ้ำว่าเธอไม่ใช่คนที่จะล้อเล่นบนความทุกข์ของคนอื่น

‘ถ้าชายังยืนยันว่าเรื่องของเรานั้นจบแล้ว ก็ขอให้มันจบลงตั้งแต่วันนี้’

‘เอื้อ...’ ริมฝีปากของเธอเม้มแน่นจนเป็นเส้นตรง ใบหน้านวลซีดเผือดไร้สีสัน ดวงตาหม่นแสงราวไม่เหลือสิ้นแม้ความหวัง

เขายังคงจ้องหน้าไม่ยอมหลบตา แม้ว่ามือหนาจะกำแน่นจนสัน แต่ก็ยังสามารถระงับอารมณ์ไว้ไม่ให้อาละวาด

‘ขอบคุณ ชาขอบคุณทุกสิ่งทุกอย่างที่เอื้อเคยทำให้ชา ขอบคุณ...ความรักที่เคยมอบให้กัน หากมีวันหนึ่ง วันหนึ่งที่เอื้อ...หากเอื้อเอ่ยปากขอ ไม่ว่าจะยากแค่ไหน ชาก็จะทำให้’

‘ชาก็รู้ว่าเอื้ออยากได้อะไร’

เธอยังคงเอาแต่ส่ายหน้า ทว่าสายตาที่จ้องตอบกลับแน่นแน่มั่นคงจนหัวใจคนมองเจ็บแปลบ

‘ชาขอให้เอื้อโชคดีนะคะ’ เธอคลี่ยิ้มให้เขาเป็นครั้งสุดท้าย ยิ้มที่จะตราตรึงในหัวใจของเขาไม่เสื่อมคลาย ก่อนจะพยุงตัวลุกขึ้นก้าวออกไป

เอื้อการยยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม ราวกับว่าทั้งโลกนี้เหลือเพียงตัวเขา คล้ายกับไม่อยากจะรับรู้สิ่งใด โดยเฉพาะหัวใจที่เจ็บปวด ชลธิชาที่เขา รู้จักมันคงเสมอ เธออ่อนหวานแต่เด็ดเดี่ยว หากตัดสินใจแล้วหญิงสาวจะไม่หวนกลับ แวดตาที่แน่นของเธอจึงย้ำซ้ำว่านี่คือสิ่งที่เธอตัดสินใจเลือกแล้ว แต่แค่สองเดือน...ระยะเวลาเพียงเท่านั้นมันน้อยเกินไปที่จะทำให้หัวใจของเธอหวนไหว เธอไม่รู้ว่าความรักครั้งนี้เดินมา

สุดทางได้อย่างไร ทั้งๆ ที่...

ชายหนุ่มลูกพรตพรตวิ่งตามออกไป สองเท้าของเขาขยับไปตามหัวใจเรียกร้อง ร่างบางของเธออยู่ตรงหน้า ใกล้เพียงเอื้อมมือคว้า ทว่าก่อนที่จะทันสัมผัสเธอ ร่างเล็กๆ นั้นกลับโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของใครบางคน สองขาของเขาหยุดชะงัก ถูกตอกตรึงไว้กับพื้น หัวใจเจ็บปวดคล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นค่อยๆ บีบรัด ทั้งรวดเร็วและอึดอัดราวกับคนกำลังจะตาย ท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ราวกับกำลังจะชะล้างเรื่องราวของเธอและเขาออกไป...ตลอดกาล

ร่างสูงกึ่งเปลือยทะเล้งตัวลูก มือแกร่งกดลงตรงหน้าอก ด้านซ้าย พยายามสุดลมหายใจเข้า ก่อนจะสลัดศีรษะไล่ความมึนงงบนทันทีที่รับรู้ถึงบรรยากาศรอบตัว อาการปวดหัวจนแทบระเบิดก็เล่นเข้าจุใจเมื่อนับรวมถึงเสียงกรีดร้องที่ยังดังต่อเนื่องไม่หยุด เอื้ออการยกระซางผ้าห่มออกจากตัวขณะเอื้อมมือไปคว้าเครื่องมือสื่อสารที่วางอยู่ข้างหัวเตียง หัวคิ้วกดลงทันทีที่เห็นสายเรียกเข้า เขาถอนหายใจยาวก่อนจะกดรับ

“ครับแม่”

“ตาเอื้อ นีมันก็โม่งกียามแล้ว” น้ำเสียงปลายสายไม่พอใจอย่างชัดเจน แต่เขาคูณจะสนใจ ทำเพียงระบายลมหายใจยาวๆ ก่อนจะก้าวลงจากเตียงกว้าง

“ไม่รู้สิครับ ผมยังไม่ได้ดูนาฬิกา”

“ไม่ต้องมาย้อนแม่” อีกฝ่ายว่าเสียงเรียบ “แล้วนี่เพิ่งตื่นใช่ไหม”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำง่ายๆ แล้วคว้าเอาผ้าเช็ดตัวติดมือเดินเข้าห้องน้ำ

“นี่มันบ่ายสองแล้ว แล้วนี่คงไม่ลืมใช่ไหมว่าวันนี้ลูกต้องไปงาน

คุณหญิงวรรณากับแม่ ว่าแต่เมื่อคืนเราหิวใครกลับมาอนหวังว่าคงไม่ใช่แม่กันทราหรือคะ”

“ใครก็ไม่รู้ครับ ผมจำไม่ได้ แต่ไม่ใช่แทนี่ เมื่อคืนเธอมีงานเดินแบบ” สมอของเขายังทำงานไม่เต็มร้อยด้วยซ้ำก็ต้องใช้มันค้นหาคำตอบให้มารดา “อ้อ...ผมไม่เคยให้ใครมานอนด้วย แม่สบายใจได้ครับ เสร็จกิจแล้วต่างคนต่างแยกย้าย เขาไปทาง ส่วนผมก็ลากสังขารกลับห้อง” ชายหนุ่มเอ่ยตามจริงเพราะถือครองโรงแรมและคอนโดอยู่หลายแห่ง เจ้าตัวจึงเลือกที่จะกันหนึ่งห้องไว้เฉพาะเวลาที่ต้องการปลดปล่อย แยกออกจากความเป็นส่วนตัวที่ไม่ปรารถนาจะให้ใครก้าวเข้ามาวุ่นวาย

“ตาเอื้อ!” อีกฝ่ายแหงนขึ้นทันทีที่ได้ฟังคำตอบจากบุตรชายเพียงคนเดียว

“โอ้...แม่ครับ แม่จะโมโหกับเรื่องที่รู้คำตอบอยู่แล้วทำไมล่ะครับ”

“แล้วจะไม่ให้แม่โมโหได้อย่างไร แก่ไปหิวใครกลับมาอนก็ยังไม่รู้ผู้หญิงไม่มีหวนอนปลายเท้าพวกนั้นทั้งสกปรกทั้งคิดจะจับแก...”

“ผมรู้วิธีป้องกันนะครับแม่ รับรองว่าผมเลือกแต่ที่ไว้ใจได้ สามเดือนก่อนก็เพิ่งไปตรวจสุขภาพมา ยังแข็งแรงดีไม่มีโรค เอาไว้ก่อนไปภูเก็ตรอบนี้ผมจะไปตรวจอีกรอบนะครับ”

“ตาเอื้อ!”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำเนือๆ วางโทรศัพท์ลงแล้วเปิดเสียงออกลำโพงขณะบิบบยาสีฟันใส่แปรง “ถ้าแม่ยังไม่หยุดบ่น ผมอาจจะไปสายก็ได้ล่ะครับ”

“จ้ะเจอกันที่งาน แก่ไม่ต้องมารับแม่แล้ว เดี่ยวแม่ให้เจ้าบุญขับไปส่ง”

“เอาตามนั้นนะครับ”

“ยะ ที่เป็นแม่ละแกชี้เกียจมาจับเชียวนะ”

ชายหนุ่มเพียงกลอกตา “เอื้อไปจับได้ แต่แม่แคใจเย็นๆ รอหน่อย”

“โอ๊ย ขึ้นรถแกคงไปถึงตองงานเลิกพอดี เอาเป็นว่าไปเจอกันที่งานเลยก็แล้วกัน”

“คร้าบ” เขากดวางสาย ดวงตาคมจ้องมองคนในกระจก ผู้ชายใบหน้าคมสันแต่ดวงตาลับไว้แววมองตอบกลับมา เสียววินาทีหนึ่งเขาค่ายจะมองเห็นภาพใบหน้าหวานของใครบางคน ก่อนที่จะรีบสั่นศีรษะ สองมือกำแน่นพร้อมกับที่ดวงตาแห่งผากแปรเปลี่ยนเป็นคมกล้า แผงไว้ด้วยแววเยาะเย้ยถากถาง

หกปีแล้วสินะ หกปีแล้วที่เขาละทิ้งเอื้อการยคนเก่าที่เคยซื่อสัตย์ ผู้ชายที่เคยมีหัวใจรักอบอุ่นได้ตายไปจากโลกนี้พร้อมกับหญิงสาวมารักวงโลกคนนั้นที่หายไปจากชีวิตของเขา

งานการกุศลส่งเสริมสินค้าไทยครั้งนี้จัดขึ้นที่โรงแรมหรู

ย่านใจกลางเมือง มีตัวตึกตัวดีคือคุณหญิงวรรณ โดยความร่วมมือกันระหว่างผู้ผลิตทั้งหลายที่ได้นำสินค้าหัตถกรรมของไทยมาร่วมประมูล และเหล่าผู้มีชื่อเสียงที่สวมหน้ากากความใจบุญเข้าร่วม เงินรายได้หลังหักค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะนำไปสมทบทุนมูลนิธิเพื่อชาวเขา และช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่ได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรง และผู้ก่อการร้ายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เด็กหลายคนต้องกำพร้าบุพการี ขาดแคลนทุนทรัพย์และไม่ได้รับการศึกษา

เอื้อการยก้าวเข้ามาในงานพร้อมกับสายตาคับข้องของใครหลายคน รอยยิ้มบางๆ ของเขาแต่งแต้มริมฝีปากเสมอ ภาพลักษณ์ผู้บริหารหนุ่มที่ปรากฏต่อสาธารณชนชวนให้ผู้คนหลงใหลโดยเฉพาะสาวน้อยสาวใหญ่ทั้งหลาย หากเพียงใครสักคนจะพยายามมองเขา

ด้วยใจจริง ใช้หัวใจมองผู้ชายตรงหน้า พวกเขาคงจะสัมผัสได้ถึงความเป็นเขาและไร้โมตรี ริมฝีปากสวยได้รูปนั้นเพียงแค่อยิ้ม แต่แววดากลับเย็นเยียบ

ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปทักทายเจ้าของงานท่ามกลางแสงแฟลชของกล้องถ่ายรูปจากสื่อหลายแขนง แม้ว่าตระกูล จิรวานนท์ จะมีใช้ผู้ผลิตสินค้าหัตถกรรมหรือส่งออกสินค้าไทย ทว่าเขาคือเจ้าของกิจการห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในเมืองไทย และยินดีจะอำนวยความสะดวกให้เหล่านี้ให้เข้าไปจับคู่และวางขายอยู่ในห้างร้านของตัวเอง นับว่าเป็นผู้สนับสนุนสินค้าไทยรายใหญ่เลยทีเดียว รวมถึงการให้พื้นที่ในการจัดงานครั้งนี้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ

เอื้อการย์ยิ้มยิ้มพูดคุยกับผู้คนส่วนใหญ่ด้วยท่าทางสบายๆ อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ อ่อนโยนต่อผู้น้อย แต่ทุกท่วงท่ากลับแฝงไว้ด้วยอำนาจและความสง่างามเผยที่ไม่่ว่าใครก็ไม่อาจเบนสายตาไปจากร่างสูงตรงหน้าได้ ไม่เพียงใบหน้าหล่อเหลา ทุกท่วงท่าของเขานั้นน่ามองราวกับเป็นศิลปะชั้นยอด ชายหนุ่มในวัยอย่างสามสิบปีคนนี้ได้รับตำแหน่งหนุ่มเนื้อหอมจากนิยายสารที่สาวๆ ต่างพากันหลงใหลคลั่งไคล้มานานหลายปี

“ไม่ทราบว่าคุณโครงการ ดิอเวนิว ที่ภูเก็ตคืบหน้าไปถึงไหนแล้วครับ” นักข่าวคนหนึ่งเอ่ยถาม

เอื้อการย์หันไปยิ้มให้อีกฝ่าย ขณะที่มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงในท่าทางไม่เป็นทางการ “อีกไม่เกินสองเดือนครับ เมื่อได้กำหนดการเปิดตัวที่แน่นอนแล้ว ทางเราจะรีบแจ้งให้ทุกท่านทราบ เมื่อถึงเวลานั้นคงต้องรบกวนทุกคนด้วยนะครับ” รอยยิ้มของเขาคลี่คลายอีกนิด ส่งให้ใบหน้าหล่อเหลานั้นยิ่งดูอ่อนโยน

“เป็นเกียรติมากเลยครับ แล้วไม่ทราบว่าที่ดิอเวนิวจะเปิดบุทให้สินค้าไทยไหมครับ”

“แน่นอนเลยครับ เราจะจัดให้มีการเปิดบุทสินค้าหัตถกรรม ตั้งแต่วันแรกที่เปิดตัว”

“แล้ววันนี้คุณเอื้อการยตั้งใจจะมาประมูลของที่น้องแทนีเป็นผู้เดินใช้ไหมคะ”

“ผมตั้งใจจะมาเลือกสินค้าให้คุณแม่นะครับ ท่านชอบใช้ของไทย ไม่ว่าจะเป็นผ้าไหม เครื่องเงิน หรือกระเป๋าสาน” ชายหนุ่มเอ่ยเรื่อย ๆ ยามเลื่อนสายตาไปจับจ้องมารดา ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่วายแสวงค้อน ทำเอาทั้งนักข่าวและผู้ร่วมงานต่างพากันยิ้มขำ

“ลูกคนนี่เขาปากหวานค่ะ”

“มิน่าเล่าถึงได้มีสาว ๆ วิ่งตามกันให้วุ่น” คุณหญิงวรรณฯ เอ่ยเสริม เรียกเสียงหัวเราะของใครหลายคน

“แหม คิดว่าจะเปิดตัวหวานใจในงานวันนี่ซะอีกนะค่ะ” ด้วยท่วงท่าสบาย ๆ ของเขาทำให้นักข่าวหลายสำนักล้าหยอกเย้ามากกว่า ผู้บริหารรายอื่นๆ แต่ขณะเดียวกันก็ให้พื้นที่ข่าวแก่เขามากกว่าใคร รวมถึงความเป็นกันเองนั้นยังผูกมิตรจนไม่ค่อยมีนักข่าวคนไหนเขียนข่าวของเอื้อการยในทางเสียหาย ยกเว้นก็แค่เรื่องที่เขาเปลี่ยนคู่ครองบ่อย

ชายหนุ่มหัวเราะน้อยๆ ก่อนจะโยนเรื่องนี้กลับไปให้คนเป็นแม่ “ยังหรรอครับ มีลูกชายหล่อ คุณแม่ท่านหวง ยังอยากให้มีต่อไปนานๆ”

“ใช้ไหมคะคุณกานต์” นักข่าวคนเดิมหันไปขอความเห็นจาก กานต์สินีผู้เป็นมารดาทันที

“โอ๊ย อย่าไปฟังพ่อคนนี่เลยคะ หัวอกคนเป็นแม่ก็อยากให้แกเป็นฝั่งเป็นฝาไวๆ นี่ก็อยากอุ้มหลานจะแย่แล้ว”

“อ้าว คุณแม่อย่าหักหลังกันออกสื่ออย่างนี้สิครับ” ชายหนุ่มแสวงทำเป็นค้อน ก่อนจะหันมาคุยกับนักข่าว “ผมว่าเราเข้าไปด้านในกันดีกว่านะครับ อย่าสนใจเรื่องของผมอีกเลย เดี่ยวคุณน้าวรรณจะ

งอนผมซะก่อน เข้าไปดูสินค้าสวยๆ งามๆ ช่างในน่าจะดีกว่าหน้าตา
โหลๆ ของผมนะครับ” เอ่ยจบแล้วจึงส่งมือให้ผู้เป็นมารดา ขณะที่
นักข่าวต่างพากันส่ายหน้าหัวเราะ ยอมให้นักธุรกิจหนุ่มเนื้อหอม
รอดตัวไปอีกครั้ง

แสงไฟในงานสลัวลง แตกต่างจากบริเวณด้านหน้าที่
สว่างไสว ด้านในสุดเป็นเวทีที่ทอดยาวออกมาด้านหน้าเป็นรูปตัวที
เก้าอี้สองฟากฝั่งตั้งเรียงเป็นแนว เชื้อการยแทบไม่ต้องมองหาที่นั่งเมื่อ
มีผู้ประสานงานรีบเข้ามาเชิญ สำหรับนักธุรกิจหนุ่มที่ร่ำรวยและมี
อิทธิพลลำดับต้นๆ ของประเทศ ที่นั่งของเขานั้นย่อมต้องดีที่สุดเสมอ
ชายหนุ่มพามารดาเดินตรงเข้าไปทันทีขณะที่มีผู้ใหญ่หลายท่านก้าว
เข้ามาทักทายมารดาของเขา

“สวัสดิ์ค่ะคุณพี่” ร่างสมส่วนแม่วัยจะล่วงเลยเข้าสู่เลขห้าสิบ
ก้าวเข้ามาทักทาย

กานต์สินีปรายตาพลางยกมือขึ้นรับไหว้พอเป็นพิธี

“ไม่คิดว่าจะเจอคุณพี่ที่นี่”

“ฉันสนิทกับคุณหญิงวรรณ แต่เธอคงจะลืมนะว่าที่นี่คือโรงแรม
ในเครือจิรวานนท์กรุ๊ป”

“อ้อค่ะ” อีกฝ่ายคล้ายมองข้ามความหมายที่คู่สนทนาหยิบ
ยื่นให้ “บ๊พจะ ทักทายพี่เขาหรือยัง” ร่างงดงามนั้นรีบเปี่ยมตัวให้คน
ด้านหลังทันที

หญิงสาวในวัยยี่สิบต้นๆ ดวงหน้างามผุดผาดค่อยๆ กระพุ่มมือ
ไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองอย่างงดงามอ่อนช้อย “สวัสดิ์ค่ะคุณป้า คุณเอื้อ”

“โอ๊ย ลูกคนนี่ ทำไมเรียกพี่เขาเสียกลายเป็นคนอื่นคนไกลกัน
ขนาดนี้ ทั้งๆ ที่ทำงานที่เดียวกันแท้ๆ”

หญิงสาวยังคงก้มหน้างูต ดวงตากลมโตหลุบมองพื้น สองแถม

นวลแต่เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะหุ่่มต่ำ

“คุณน้ามานานแล้วหรือครับ แล้วนี่ได้ที่นั่งรียังครับ”

“เพิ่งมาถึงได้ไม่นาน ยังไงเข้าไปพร้อมกันเลยก็ดีจ๊ะ” นางรีบ
เสนอตัวทันที

มารดาของเขาเพียงปรายตามองก่อนจะเหิดหน้าควงแขนบุตร
ชายเข้าไปด้านใน

เมื่อการย่นเดินนำเข้าไปยังที่นั่ง ขนบข้างด้วยมารดาและร่างเล็ก
ที่เฝ้าแต่ก้มหน้าจูดหลบตา เมื่อแสงไฟถูกหริ่งและสายตาคมจืดจ้อง
อยู่เบื้องหน้า ปัทมาจึงค่อยๆ กล้าเงยหน้าขึ้นลอบสังเกตคนข้างกาย

ชายหนุ่มในชุดสุทสีเทาเข้มยังคงหล่อเหลาไม่ต่างจากเจ้านาย
ในวันปกติธรรมดา แต่ดูเหมือนว่าวันนี้เขาจะมีรัศมีที่เปล่งประกาย
ดึงดูดสายตาจากคนรอบกาย กลิ่นหอมสดชื่นอันเป็นเอกลักษณ์ของ
เขาพาให้สองแก้มเนียนของเธอร้อนผ่าวเมื่อรับรู้ถึงแขนของตัวเองที่
กำลังเสียดสีอยู่กับแขนเสื้อของเขา อันเป็นผลมาจากการที่ถูกมารดา
เบียดเข้ามาจนเธอแทบจะติดกับร่างสูงใหญ่

ระหว่างทางมีเพื่อนของกานต์สินีเดินเข้ามาพูดคุยอยู่ไม่ขาดสาย
สุดท้ายอีกฝ่ายจึงเดินนำเข้าไปนั่งประจำที่ก่อน ส่วนชายหนุ่มขยับตัว
ก้าวตามไปส่งหญิงสาวตรงที่นั่ง ทำเอาสายตาของใครหลายคนต่าง
จ้องมองมาอย่างกระหายใคร่รู้ ปภาณันจึงพลอยได้หน้าที่เห็นใครหลาย
คนจ้องมองบุตรสาวของเธอก่อนจะแสรังดิ้งจ้งหะก้าวเดินให้ช้าลง
ปล่อยให้คนทั้งคู่ได้เดินเคียงกันไป แน่นอนว่าหนุ่มหล่อสาวงามย่อม
ดึงดูดสายตาของคนทั้งงานไว้ได้เป็นอย่างดี การกระทำนี้เป็นการปาว
ประกาศโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ยเป็นคำพูด เพราะปภาณันและปัทมาไม่ได้
เป็นแขกคนสำคัญของงาน ตำแหน่งที่นั่งจึงถูกจัดไว้ก่อนไปทางด้าน
หลัง

เมื่อการย่นเอย์ทักทายคนรู้จักอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่เสียงประกาศบน

เวทีจะเริ่มขึ้น เขาจึงเอ่ยขอตัวอย่างสุภาพ หมุนตัวกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง ทว่าในจังหวะที่กำลังจะหันกลับไปนั้น ร่างกลมกลิ้งในชุดราตรีสีม่วงเม็ดมะปรางที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกลับดึงดูดสายตาเขาท่ามกลางผู้คนที่ยืนล้อมและแสงไฟสลัวราง มีเพียงแสงสว่างจากหน้าเวทีเท่านั้น

2

เรื่องไร้สาระ

หัวใจที่เคยด้านชาของเขาระตุก ทั้งๆ ที่เคยคิดว่ามันตาย
ด้านไปนานแล้ว แต่ยามที่ดวงตาสาสนสบกับร่างบางตรงหน้า ความ
เจ็บปวดรวดร้าวกลับเริ่มกัดกินอีกครั้ง เอื้อการยั้งได้รับรู้ว่าที่ผ่านมา
หัวใจดวงนั้นมันยังเต้นดิอยู่ เพียงแต่เป็นตัวเขาที่ไม่ยอมรับรู้เท่านั้น รอย
ยิ้มบางๆ ที่เคยแต่งแต้มอยู่บนริมฝีปากเปลี่ยนเป็นชะงักค้าง ก่อนจะ
เ้มเป็นเส้นตรง สายตาคมไล่ลงมาตั้งแต่ดวงหน้างามผุดผาดที่ถูกเติม
แต่งจนสวยเฉียบของเธอเชิดขึ้น หน้าผากมนเปิดกว้าง จมูกเล็กไล่เป็น
สันคมรับกับริมฝีปากบางรูปกระชับที่กำลังยกยิ้มเพียงครู่ ก่อนจะเรียบ
เฉย ส่งให้ใบหน้าสวยเฉียวดูเยือกยิ่งไว้ตัว บวกกับลำคอระหงที่ตั้งตรง
ก็ยิ่งส่งให้มาदनางพญาของเธอน่ามองยิ่งขึ้น

ชายหนุ่มไล่สายตาตั้งแต่หัวจดเท้าของอีกฝ่ายก่อนจะเผยรอย
ยิ้มเยาะ เหยียดหยันความโง่เงาของตัวเองในอดีตที่เคยมองภาพอีก
ฝ่ายราวกับนางในวรรณคดีผู้เรียบร้อย เหมือนผ้าหอมเย็นที่ถูกพับไว้
อย่างทะนุถนอมในหีบ ไม่ใช่สตรีท่าทางกร้านโลกตรงหน้าที่สวมเสื้อผ้า
เปิดเผยเนื้อหนัง ซุกเกะออกคว้านลึกจนแทบจะเผยให้เห็นเนินเนื้อขาว
ผ่อง เปิดเปลือยลำแขนกลมกลิ้ง ผิวเนียนล่อที่ย้วยวนสายตาหนุ่มๆ
ทั้งหลายภายในงาน มือข้างหนึ่งของเธอถือกระเป๋าคัลต์หนังสีดำ

แบรนดี้หรือ ที่หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่ยอมแตะ แม้ว่ากระเป๋านั้น
จะเป็นของขวัญที่เขามอบให้ ตอนนั้นเธอก็อย่างว่าอย่างไรละ

อ้อ...ของมีราคาแพงไป เธอไม่กล้าใช้

เฮอะ...ผู้หญิง ก็เพียงแค่ออกให้ผู้ชายคนหนึ่งตายใจเท่านั้น

หากเพียงแค่ออกล่าวัดสัมพันธ์กับเขาเท่านั้นมันคงจะไม่เจ็บ
ซ้ำเท่าเมื่อเขาสืบทราบมาว่า ความจริงแล้วผู้หญิงคนนี้ยังตบตะแวง
รับเงินยี่สิบล้านจากมารดาเขาโดยรับเงื่อนไขว่าจะไม่กลับมาช่วยวน
เขาอีก

สุดท้ายคนที่เขาเคยไว้ใจก็ไม่ต่างอะไรกับโสเภณีคนหนึ่ง
เสียขายที่เขาหวังจึงต้องเสียเงินทั้งๆ ที่ยังไม่ได้เซ็กซี่ร่างงามบาดตา
จ่ายเงินยี่สิบล้านพร้อมกับเอาเธอใส่พานประเคนให้ผู้ชายคนอื่น ใน
โลกนี้คงไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะโง่งงได้เท่าเขาอีกแล้ว

เอื่อการย่เดินกลับไปที่นั่งด้วยอารมณ์ขุ่นมัวที่แม้แต่มารดา ยัง
สังเกตเห็น โดยปกติเขาจะควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ค่อนข้างดี โดย
เฉพาะยามอยู่ท่ามกลางสาธารณชน เนื่องจากต้องแบกรับชื่อเสียงของ
จิรวานนท์ไว้บนปาตตลอดเวลา ทายาทสายตรงเพียงคนเดียวของธุรกิจ
แสนล้านยอมเป็นจุดสนใจ กว่าเขาจะก้าวขึ้นมาถึงจุดนี้ได้ เขาใช้หยาด
เหงื่อแรงกายทั้งหมดในการเชื่อมต่อผู้ที่มาจากสกุลสายรองและบรรดา
ปลิงในคราบเครือญาติ รวมถึงผู้หญิงไร้ค่าคนหนึ่ง ที่คิดว่าเธอจะจาก
ลาไปชั่วชีวิต

เสียงปรบมือดึงดูดความสนใจของชายหนุ่มให้กลับมาอีกครั้ง
ตอนนี้บนเวทีกำลังเป็นการเดินแบบอวดโฉมสินค้าไทย ไม่ว่าจะเป็น
ชุดผ้าไหมดีไซน์เก๋ที่เข้ากันดีกับเครื่องเงินและกระเป๋าสานใบใหญ่ ภาพ
นางแบบงดงามเฉิดฉายไม่อาจดึงดูดความสนใจของเขาได้มากไปกว่า
ร่างกลมกลึงที่นั่งเยื้องไปทางฝั่งตรงข้าม ดูเหมือนว่าเธอจะไม่เห็นเขา
หรือแสร้งทำเป็นไม่เห็น เอื่อการย่ไม่คิดว่าเงินเพียงยี่สิบล้านในตอน

นั่นจะส่งให้อีกฝ่ายกลายเป็นคนดังในหมู่อีโคโนมิสต์ที่สามารถจับจองที่นั่งแถวหน้าได้ คิวเข้มกดลงโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะปัดความคิดไร้สาระทิ้ง

เมื่อหันกลับมาสนใจเรื่องราวบนเวทีอีกครั้งก็ถึงคราที่คู่ควงคนล่าสุดของเขากำลังก้าวออกมาในชุดผ้าไหมสีครีมเรียบหรู ร่างระหงแปลงประกายท่ามกลางแสงไฟ ดึงดูดสายตาทุกคนให้จ้องมองเธอเป็นจุดเดียว หญิงสาวมั่นใจ เชิดหน้า ริมฝีปากเหยียดตรง มิได้แต่งแต้มรอยยิ้มแต่กลับส่งให้ใบหน้าสวยเก๋ดูน่ามอง ยามที่หมุนตัวกลับเธอเพียงปรายตามองมาทางเขา มุมปากยกยิ้มเพียงครู่ก่อนจะเดินกลับเข้าไป

โชว์ชุดสุดท้ายจบลง พิธีกรจึงเริ่มการประมูลสินค้าทั้งหมดที่นางแบบใช้เดินโชว์ เอื้อการย์ไม่คิดจะเข้าร่วมการประมูลในครั้งนี้อยู่แล้วเพราะอย่างไรเสีย หน้าทีนี้ก็มีการดาเป็นผู้รับผิดชอบ การประมูลผ่านไปเรื่อยๆ ท่ามกลางราคาที่เพิ่มสูงขึ้นจากเดิมจนน่าตกใจ

“เมื่ออยากได้กระเป๋านั้น ชุดสุดท้ายนั้น” กานต์สินีก็มลงกระซิบกับบุตรชาย

เอื้อการย์กวาดสายตามองไปบนเวที “ใบที่แพนี่ถือนะหรือครับ”

“อืม” มารดาของเขารับคำรากับไม่เต็มใจ ขณะที่ประกายตาของบุตรชายมีแววขบขัน

เขารู้ว่าต้องประมูลของสักหนึ่งชิ้นให้มารดาเพื่อสร้างภาพ แต่หากเลือกประมูลกระเป๋านั้นก็เท่ากับเป็นการประกาศถึงความสัมพันธ์ของเขากับกันทรรา ความจริงกันทรานั้นแทบไม่แตกต่างจากคู่ควงคนก่อนๆ ที่ผ่านเข้ามาและไม่นานก็คงผ่านไป เพียงแต่ผู้หญิงคนนี้เป็นคนช่างฉลาดและไม่ทำตัววุ่นวายจนน่ารำคาญเหมือนคนอื่นๆ ชายหนุ่มจึงปล่อยให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาดำเนินต่อไป ตราบเท่าที่เธอจะไม่ก้าวเข้ามาวุ่นวายชีวิตส่วนตัวและล้ำเส้นที่เขาขีดเอาไว้

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ นานๆ ครั้งแม่จะอ่อนแอสักที ลูกคนนี้

ทุ่มให้ไม่อันอยู่แล้ว”

“ก็ลองแกไม่ทุ่มให้แม่สิ ที่นั่งผู้หญิงพวกนั้นยังจ่ายได้เป็นแสน เป็นล้าน แต่กับฉันที่เบ่งแกออกมาทำเทียม” มารดาว่าพลางถลึงตามอง ทำเอาเขาอดหัวเราะความแสนงอนของแม่ไม่ได้จึงเอื้อมไปดึงมือเล็กที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นมาเกาะกุม

“รับรองว่าผมจะประมูลมาให้คุณนายเซยชมในราคาที่คุณก็ไม่กล้าแย่ง เอาให้ตกตะลึงกันไปทั้งงานเลยดีไหมครับ”

“เก็บปากหวานๆ ของแกไปใช้กับสาวๆ เกอะยะ เอาแค่กระเป๋ากับพื้นที่ข่าวมาก็พอ แม่ต้องกลับแล้ว” กานต์สินีว่าพลางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลา

บุตรชายย่นคิ้วอย่างสงสัย “ทำไมวันนี้กลับไวครับ งานยังไม่เลิกเลย”

“อืม ไม่ไหวจริงๆ แม่ไม่ค่อยสบาย กินยาไปเมื่อบ่าย ตอนนี้ง่วงจนตาจะปิดแล้ว นี่ก็จะออกไปคุยกับคุณหญิงบุษยาอีกครู่ก็กลับเลย นัดท่านไว้ที่ร้านข้างล่าง”

“เงินผมลงไปส่งนะครับ” เขาทำท่าจะขยับลุกตามไปส่ง แต่มารดากลับส่ายหน้า

“ไม่เป็นไร แม่ยังไม่แก่ขนาดนั้น แกจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยก็แล้วกัน”

เขาถอนหายใจ รู้ว่ามารดาต้องการรักษาน้ำ บางทีการอดได้ อดมีในหมู่สาวๆ ก็เป็นเรื่องที่ยากจะเข้าใจ แต่ก็ยังรับปาก “ผมจะจัดการให้เรียบร้อยครับ แม่ไม่ต้องห่วง”

แล้วชายหนุ่มก็ได้ดังปากว่าโดยการประมูลกระเป๋าสานใบเดียวในราคาสามล้านบาท ท่ามกลางสายตาริษยาของสาวๆ ทั้งงานร่างสูงก้าวขึ้นไปบนเวทีขณะที่พิธีกรเอ่ยแซวว่าชายหนุ่มติดใจกระเป๋าริษยคนถือกันแน่

“พอดีผมอยากจะเป็นเป็นของขวัญแก่ผู้หญิงที่สวยงามที่สุดคนหนึ่ง นะครับ” เขาว่าที่เล่นที่จริง แต่ก็ทำเอาหลายคนอิจฉาริษยาเพราะ แปลความหมายไปลวงหน้า

“พอจะบอกไปได้ไหมครับว่าใคร” พิศิกรเอ่ยถาม

เอื้อการย์เพียงแส้สร้างทำท่าลึงเลเล็กน้อย ก่อนจะเบนสายตาไป ยังกิ่งทางซ้ายมือโดยไม่ตั้งใจ ทว่าหญิงสาวในชุดสีม่วงเม็ดมะปราง กลับหายไปเสียแล้ว คล้ายกับหัวใจของเขาจะวูบไหวไปครู่ ก่อนที่เจ้า ตัวจะสลัดทิ้งอย่างไม่ใยดี แล้วหันไปทางที่นั่งของตัวเอง

“คุณผู้หญิงในชุดสีฟ้าที่เคยนั่งอยู่ข้างผมนะครับ” คราวนี้ทุกคน ภายในงานต่างส่งสายตาไปที่บริเวณนั้นทันที แม้จะพบกับความว่างเปล่า แต่ทุกคนก็เข้าใจได้ทันทีว่าชายหนุ่มกำลังเอ่ยถึงใคร เสียยิ่ง หัวเราะผสมกับคำชมดั่งขึ้นจากรอบกาย “สวยใช่ไหมล่ะครับ แต่ห้าม จีบนะครับ คนนี้ผมหวงเลยต้องรีบเอาตัวไปซ่อนก่อน กะว่าจะประมุข กระเป๋าใบนี้ไปเซอร์ไพรส์ เพราะเธอบอกว่าชอบตั้งแต่แรกเห็น”

พิศิกรหัวเราะน้อยๆ พร้อมกับเอ่ยขึ้นชมชายหนุ่มผู้เป็นลูก กตัญญูแล้วจึงประกาศต่อ

“เนื่องจากว่าวันนี้คุณชลธิชา เจ้าของแบรนต์ชวายเป็นเกียรติ มอบกระเป๋าทั้งหมดมาร่วมงานโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เราจึงได้เชิญให้ เธอมาเป็นผู้ส่งมอบกระเป๋าใบนี้ให้แก่คุณเอื้อการย์ จิรวานนท์ ด้วยตัว เองครับ”

เขาค่อยๆ หันไปมอง ทุกส่วนของร่างกายคล้ายเครียดเกร็ง รอย ยิ้มที่แต่งแต้มมุมปากเลือนหาย ดวงตามองอึกฝายอย่างไม่ใยดี รอยยิ้มบนริมฝีปากงามเจือลงเล็กน้อยเมื่อเห็นสายตาดูแคลนของ เขา

ชลธิชาขยับก้าวเข้าไปใกล้พร้อมกับรอยยิ้มที่เหมือนใกล้จะเลือนหาย...ก่อนจะค่อยๆ สว่างไสวขึ้น ดวงตากลมโตทอประกายระยิบระยับ

ประกอบกับท่วงท่าเดินอย่างมั่นใจนั้นยิ่งส่งให้ร่างงามระหงดึงดูดสายตาผู้คนด้านล่างเวทีที่ต่างหันมากระซิบกระซาบถามกันไปมาว่า สาวงามผู้นี้คือใคร

หญิงสาวขยับเข้าไปใกล้เขา มือเล็กๆ ขาวเนียนยื่นส่งกระเป๋าคู่ให้อีกฝ่ายขณะที่พิธีกรกล่าวเชิญผู้ร่วมจัดงานและนางแบบออกมาร่วมถ่ายรูปเป็นที่ระลึก ใครต่อใครต่างเบียดเขาเข้ามาจนเธอขยับซ่อนอยู่ด้านหลัง แผ่นหลังกึ่งเปลวเปลือยพียงเข้ากับอกแกร่ง กลิ่นสะอาดสะอ้านอันคุ้นเคยของเขาสอบวอดอยู่รอบกาย ทำเอาหญิงสาวต้องเบือนหน้าหนี ทว่าทุกอากัปภิกิริยาของเธอนั้นตกอยู่ในดวงตามคม ยิ่งร่างเล็กๆ พยายามจะขยับห่าง ชายหนุ่มก็ยังตั้งใจขยับเข้าไปชิดใกล้ และไม่วายฉวยโอกาสสุดคมกลิ่นหอมเย็นที่ช่างแตกต่างกับเครื่องแต่งกายอันร้อนแรงและเชิญชวนของคนตรงหน้า

มุมปากของเขายกขึ้นเมื่อเห็นท่าทางคล้ายกริ่งเกรงของอีกฝ่าย รวากับเธอเป็นสาวน้อยที่ไม่เคยต้องมือชาย ท่าทางที่เคยหลอกเขาจนปักใจหลงเชื่อ ยิ่งคิดถึงยามที่เฝ้าทะนุถนอมเธออย่างเทิดทูนก็ให้รู้สึกสะอิดสะเอียน

การถ่ายภาพหมู่ในครั้งนี้ใช้เวลาไม่นาน แต่คนทั้งสองที่ยืนอยู่ใกล้ชิดกันแค่เพียงลมหายใจก็กลับรู้สึกเวลาที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้า รวากับมันได้ทอดยาวออกไปเนิ่นนาน เธอได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองดังชัดเจนจนน่าตระหนก หัวใจดวงนี้ที่เธอแทบไม่เคยรับรู้ถึงการมีอยู่มาเนิ่นนานปีกำลังเต้นแรง ยิ่งเขาขยับเข้ามาใกล้ อุณหภูมิในร่างกายก็ยิ่งพุ่งสูงขึ้น เธอไม่ได้รู้สึกประหม่อมานานเหลือเกิน แต่เพราะเป็นเอื่อการย์ ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเขามักทำให้เธอขาดใจได้เสมอ

กระทั่งได้ยินเสียงพิธีกรเอ่ยขอบคุณและกล่าวปิดงาน พวกเขาจึงค่อยๆ ขยับตัวออกห่างจากกัน เมื่อนางแบบสาวก้าวเข้ามาหาชายหนุ่ม เสียงเล็กๆ ติดแหบพร่าจึงดังขึ้น

“เอื้อคะ...” น้ำเสียงหวานใสที่เขาไม่เคยลืม ไม่ว่าผ่านไปเนิ่นนานเท่าไร ใช้ความพยายามมากแค่ไหน...แต่เขาไม่เคยลืม คล้ายกับน้ำเสียงหวานซึ่งนี้ได้ฝังแน่นอยู่ในจิตวิญญาณจนยากจะลบเลือน

ทว่าเอื้อการยืมได้หันกลับไปในพื้นที่ แต่กลับก้าวเข้าไปหาร่างงามในชุดผ้าไหมตรงหน้า

“มากับคุณแมรีเปล่าคะ” นางแบบสาวเอ่ยถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ท่ามกลางฝูงชน สองร่างสูงเด่นช่างดูเหมาะสมกันราวกับสวรรค์ปั้นแต่ง

“เปล่าครับ”

“จั้น...” เธอเอียงคอปรางซ้อนตาอดอ้อ้น “ไปส่งแทนี่นะคะ” อีกฝ่ายกระซิบให้ได้ยินเพียงแค่สองคน อาศัยจังหวะซุลมุนบนเวทีแอบนัดแนะเขา

เอื้อการยืมหันไปส่งกระเป๋าใบนั้นให้ทีมงาน รู้ดีว่าอีกฝ่ายจะจัดการส่งมันไปที่ไหน แล้วเอามือล้วงกระเป๋ากางเกงในท่าสบายๆ “ได้ครับ แล้วรถแทนี่ล่ะ”

“เดี๋ยวให้พี่ก็ขับกลับค่ะ คุณรอแทนี่แป้นะคะ ขอเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่เกินครึ่งชั่วโมง”

“กับแทนี่ ไม่ว่านานแค่ไหนก็รอได้ครับ”

“ปากหวานตลอดเลยนะคะ แทนี่จะเชื่อได้ไหม”

เขายิ้มเก้ เป็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ที่มักจะทำให้ใครต่อใครลุ่มหลง ขณะขยับเข้าไปใกล้เธอพลางก้มลงกระซิบ “ไม่ใช่ปากอย่างเดียวนะครับที่หวาน แทนี่เองก็รู้นี่ครับ”

แม้เสียงทุ้มต่ำจะค่อนข้างเบา ทว่ากับคนที่ยืนคอยเขาก็กลับได้ยินชัดเจน ใบหน้างามภายใต้เครื่องสำอางเนื้อดีชิดผิวดลงจนแทบจะไร้สีสัน

“คนบ้า” นางแบบสาวแสวงงอนเล็กน้อยก่อนหันหลังกลับเข้าไป

ด้านหลังงาน แต่มีวายุทั้งสี่ความไว้ “แล้วคืนนี้แทนี่จะชิมคะ” ตัวต๋อยตามองตำแหน่งที่เธออยากจะลิ้มรสในคืนนี้ด้วยดวงตาเข้ยาวน

ชายหนุ่มยื่นส่งอีกฝ่ายจนลับสายตา แล้วจึงหันกลับมามองใครบางคนที่ยืนคอยอยู่

“ขอเวลาซาสึกครู่ได้ไหมคะ” เธอพยายามจะส่งยิ้มอ่อนหวานให้เขา

“ไม่ทราบว่าคุณชลธิชามีธุระอะไรกับผมครับ” น้ำเสียงของเขาติดจะกระด้าง ท่าทางห่างเหินที่แสดงออกมาส่งให้รอยยิ้มของคนมองค่อยๆ เจื่อนลง หน่วงหนีบในใจกับคำเรียกขานแสนห่างเหิน

เธออีกอึกเล็กน้อย ความรู้สึกผิดกตทัปลงจนกลายเป็นความเจ็บปวด คล้ายกับไม่อาจเอ่ยถ้อยคำออกมาได้ แต่อีกฝ่ายมิได้เร่งเร้าเพียงรักษาระยะห่างอย่างรอคอย

“ซารู้ว่าซาติดต่อเอื้อ...”

“ผมไม่มีเวลามากพอจะคอยรับฟังเรื่องราวไร้สาระของคุณ” ครานี้ใบหน้าของเธอซีดเผือดจนเห็นได้ชัด สองมือบีบเข้าหากันแน่น

“งั้นซาขออนุญาตคุยกับคุณวันหลังก็ได้คะ”

“หากเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่ว่าวันไหนผมก็คงไม่ว่าง” เขาบอกปิดอย่างไร้เยื่อใย

ริมฝีปากบางมึนแน่น เธอก้าวเข้าไปหาเขาอีกก้าว ชายหนุ่มเพียงปรายตามอง “แสดงว่าระหว่างเรา คุยได้แค่เรื่องธุรกิจใช่ไหมคะ”

เอื้อการยกยักไหล่ราวกับไม่เห็นสำคัญ ท่าทางเช่นนั้นยิ่งทำให้คนมองใจฝ่อ ธุรกิจเล็กๆ ของเธอหรือจะคู่ควรไปเจรจากับเขา

“หากไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ” แม้ถ้อยคำจะสุภาพแต่น้ำเสียงทั้งแข็งกระด้างทั้งห่างเหินราวกับคนไม่เคยรู้จักกันนั้นส่งให้ชลธิชานิดสู้

“คะ แล้วซา อืม...ฉันจะติดต่อไปทางเลขานะคะ แปรนตร์ของ

เราอยากจะขอเข้าร่วมกับศูนย์การค้าในเครือของจิรวานนท์กรุ๊ปที่ยุโรป และอเมริกา หวังว่าคุณเอื้อการยจะไม่ขัดข้อง”

อีกฝ่ายหรีตามอง เพียงแค่จะขอเช่าพื้นที่ในห้างสรรพสินค้าของ เขาไม่ใช่เรื่องที่ต้องผ่านมือผู้บริหาร โดยเฉพาะรองประธานกรรมการ บริษัทเซเนเขายังเป็นเรื่องที่ห่างไกล แต่ในเมื่ออีกฝ่ายตั้งใจ เขาก็อยากรู้ว่าผู้หญิงตรงหน้ามีลูกไหมอะไร บางที่เขาอาจจะได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของเธอด้วยตาตัวเองเสียที

“ผมไม่ค่อยมีเวลาวาง คุณลองโทร. นัดกับเลขานุการของผมเองก็แล้วกัน” เอ่ยจบเขาก็หมุนตัวจากไปทันที

เอื้อการยหันหลังเดินออกไปโดยไม่แแล่ ทั้ๆ ที่ต้องเก็บความรู้สึก เธอไม่ควรคิดหรือรู้สึกอะไรด้วยซ้ำ ทว่าในใจกลับเจ็บร้าว... อารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดที่เก็บกดไว้ตีรวนจนเกินควบคุม ชลธิชาปิดเปลือกตาลง ท่าทางราวกับนางพญาเมื่อครู่ปลิวหายพร้อมกับร่างกาย และกำลังใจที่ถูกดึงมาใช้จนเกือบหมด ความดีใจแล่นปราดไปทั่วร่าง เพียงได้สานสนกับดวงตาคน ก่อนความรู้สึกผิดกำลังกัดกินผสานกับความหมวมเินที่เขแสดงออกมาจะกริดขี้รอยแผลเดิมที่อยู่กลางใจ ซึ่งยังปวดร้าวมาจนถึงปัจจุบัน

“จะกลับแล้วหรือคะคุณเอื้อ” ปภานันปรีเข้ามาหาเอื้อการยทันทีที่เห็นเขามุ่งหน้าออกจากงาน “แล้วนี้ไม่กลับพร้อมคุณพี่หรือจ๊ะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “เปล่าครับ คุณแม่กลับไปก่อนแล้ว ส่วนผมตั้งใจจะค้างที่คอนโด”

“ไอ้ะ...” ท่าทางคล้ายตกใจแต่แวดตากลับฉายความยินดีอย่างเห็นได้ชัดนั้นไม่อาจรอดสายตาของชายหนุ่ม ทว่าเอื้อการยยังคงรักษาท่าทางสุภาพต่อหน้าผู้สูงวัย “พอดีที่บ้านของน้ามีเรื่องนิดหน่อยต้อง

รีบกลับ แต่ลูกบ๊พต้องรีบกลับไปเคลียร์งานที่คอนโด ไหนๆ ก็เป็นทางเดียวกัน น้ำฝากน้องไปกับเอื้อน้อยได้ไหมจ๊ะ”

หญิงสาวรีบส่ายหน้า “แม่คะ บ๊พกลับแท็กซีเองได้ค่ะ” แล้วจึงหันมามองเขาด้วยท่าทางประหม่า “ไม่รบกวนคุณเอื้อดีกว่าค่ะ คอนโดก็อยู่ไม่ไกล”

“ก็นั่นสิจ๊ะ คอนโดหนูอยู่ไม่ไกล ไหนๆ เราก็คนกันเองใช่ไหมจ๊ะ ตาเอื้อ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ ไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ ในเมืองงานของเธอก็คืองานของบริษัท และคอนโดของหญิงสาวก็เป็นทางผ่าน “เดี๋ยวผมไปส่งบ๊พให้ครับ”

“น้ำขอบใจพ่อเอื้อมากเลยจ๊ะ”

“แม่คะ” หญิงสาวกระตุกแขนเสื้อมารดาพยายามจะห้ามปราม แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมฟัง ดันหลังเธอมาให้ชายหนุ่ม บ๊พมารู้สึกชายหน้าจนวนอยากจะหายตัวไปจากตรงนี้ แม่ของเธอทำราวกับกำลังเสนอขายลูกสาวไม่ต่างจากสินค้าชิ้นหนึ่ง

ไม่สิ...ไม่ใช่การเสนอขาย แต่เป็นการยัดเยียดต่างหาก

บ๊พมาได้แต่กัดริมฝีปากข่มความน้อยใจ รู้สึกว่าตัวเองช่างไร้ศักดิ์ศรีสินดี

3

ยื้อแย่ง

กัณฑ์ราปลายตามองร่างบางในชุดราตรีสีครีม หญิงสาว
ตรงหน้าเรียกว่าแตกต่างจากเวลาปกติที่เธอเคยเจอยิ่งกว่าหลังมือเป็น
หน้ามือ หญิงสาวในชุดราตรีดังงาม อวดผิวขาวอมชมพูนวลลออเกือบ
ทำให้เธอลืมภาพหญิงสาวแต่งตัวเรียบร้อยที่นั่งสงบเสงี่ยมหน้าห้อง
ของชายหนุ่ม แม้จะไม่ค่อยได้ไปหาเอื้อการยื้ที่บริษัทเพราะเขาไม่
อนุญาต แต่ทุกครั้งเด็กคนนี้จะยกน้ำหรือของว่างเข้ามาให้ เธอจึงพอ
จะจำได้บ้าง

“นี่...ใช่ผู้ช่วยเลขาฯ ของคุณไหมคะ”

ปัทมาเอาแต่ก้มหน้างูด เมื่อได้ยืนอยู่ใกล้ๆ นางแบบแถวหน้า
ของเมืองไทย รัศมีและความงามของอีกฝ่ายก็แทบจะกดข่มจนเธอ
หายใจไม่ออก ไม่กล้านำตัวเองไปเปรียบเทียบกับอีกฝ่าย ยิ่งผู้หญิง
คนนี้สูงเด่นสง่างาม เธอก็ยิ่งเหมือนเด็กเมื่อวานขึ้นที่ยังไม่โต เป็นลูก
เปิดชีھرที่ไม่มีวันเป็นหงส์

“ครับ ปัทมา แต่ตอนนี้เธอมาทำหน้าที่เลขาฯ แทนคุณพรที่
ลาคลอด คุณเคยเจอเธอแล้ว”

กัณฑ์ราพยักหน้ารับ เก็บสายตากลับแล้วสอดมือเข้าไปคล่อง
แขนชายหนุ่ม “เอื้อจะพาเธอไปด้วยหรอคะ”

“ปัทเป็นน้องสาวของเจ้าอัสไ้ พอดีคุณน้ำฝากปัทให้กลับกับเรา”

“ปัทกลับเองดีกว่าค่ะ” เจ้าของหัวข้อสนทนารีบเอ่ยแทรกขึ้นทันที

ขณะคิ้วเข้มเล็กขึ้น ไม่คาดว่าหญิงสาวหน้าหวานคนนี้จะคือเมื่อครู่เจ้าตัวก็พยายามจะบ้ายเบี่ยงทว่าเฉียงสู้มารดาไม่ได้

หรือพอมายู่กับเขาเลยกล้าแผลงฤทธิ์

“ถ้าปัทกลับเองแล้วคุณน้ำมาทราบทีหลัง พี่คงโดนต่อว่า อีกอย่าง...” เขาไล่สายตามองชุดที่เธอสวม ทำเอาอีกฝ่ายหน้าร้อนผ่าวแก้มสีแดงระเรื่อ “แต่งตัวแบบนี้ ขึ้นแท็กซี่เวลานี้ พี่ว่ามันอันตราย”

ปัทมาอ้าปากจะร้องท้วง แต่ครั้นประมวลผลตามที่เขาพูดนั้นก็คล้ายว่าจะเป็นจริง จึงได้แต่อ้าปากค้าง ไม่มีถ้อยคำใดหลุดออกมา

“คอนโดไปทางไหนล่ะจ๊ะ” กันทรามองคนทั้งสองโต้แย้ง ก่อนจะหันมาถามอีกฝ่ายคล้ายเอ็นดู

ปัทมาได้แต่บีบมือกันแน่นพลางเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงแสนเบา

“ทางเดียวกันนะครี๊บ ไปเถอะ” เอื้อการย์สรุปในที่สุด

“ให้พี่ก็ไปส่งก็ได้ค่ะ พี่ก็ผ่านทางนั้นเหมือนกัน” นางแบบสาวรีบเสนอทางออกทันที ใครจะอยากพกก้างขึ้นโตติดรถไปด้วย

แต่ชายหนุ่มกลับส่ายหน้า “ไหนๆ ก็ไปทางเดียวกัน ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไร ผมรับปากคุณน้ำแล้ว หากท่านมาทราบทีหลังมันจะไม่ดี”

กันทรแสดงสีหน้าคล้ายไม่พอใจ แต่ไม่กล้าเอ่ยขัด จึงได้แต่เดินเกาะแขนเขาไปขึ้นรถ เพิ่งจะเดินมาถึงลานจอดโทรศัพท์ของเอื้อการย์ก็พลันร้องประท้วงขึ้นมาก่อน และดูเหมือนว่าจะเป็นสายสำคัญเมื่อเขาขอแยกตัวออกไปคุย

“เก่งนี่” น้ำเสียงเจือแววเย้ยหยันดังขึ้น

ปัทมาเงยหน้ามองคนพูดที่สูงกว่าเธอเกือบยี่สิบเซนติเมตรอย่าง

ไม่มั่นใจ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดโทรศัพท์ หรือเอ่ยกับตัวเอง

“ให้คุณอัศยัตตัวหล่อนเข้ามาใกล้เอื้ออ กะว่าจะใช้แผนความ
ชิดใกล้หรือยังงั้นจะแม่หนู” นางแบบสาวกอดอกพลงใช้สะโพกพิงรถ
ไล่สายตามองตั้งแต่หัวจดเท้าของหญิงสาวตรงหน้าอย่างดูแคลน

“ฉันไม่เข้าใจ...”

“อย่ามาแก้งเชื้อ ท้าทางแบบนั้นมันใช้ได้แต่กับผู้ชาย” रि-
ฝีปากบางได้รูปเหยียดยิ้ม

การแสดงออกอย่างเหยียดหยามทำให้ปัทมาหน้าร้อนผ่าว โกรธ
ซึ่งระคนอับอาย สองมือเล็กกำแน่น “ฉันสมัครงานเข้ามาตามระบบ
ทุกอย่างค่ะ ถ้าคุณไม่เชื่อก็ลองถามคุณเอื้ออได้” หางเสียงของเธอสะบัด
จวนเจียนจะควบคุมอารมณ์ไว้ไม่อยู่ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยถูกใครดู
หมิ่นขนาดนี้มาก่อน ทุกขั้นตอนการสมัครงานดำเนินอย่างโปร่งใส เธอ
ไม่เคยใช้เส้นสาย และเพราะประภาพร เลขานุการของเอื้ออการย้มอง
เห็นถึงความสามารถจึงเรียกตัวเข้ามาใช้งาน

“เฮอะ...แค่กรอกใบสมัครและฝากฝังคนใน ใครก็ทำได้ อย่ามา
ทำเป็นใสซื่อ เห็นแล้วรำคาญลูกตา”

“ฉันไม่มีสิทธิ์บังคับคุณ จะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ ฉันก็แค่ชี้แจงให้
ทราบ”

กัณฑ์รพยักหน้า “แต่ก็ยังบังคับให้เอื้ออรับตัวเธอมาอยู่ใกล้ๆ
แถมยังต้องพาไปส่งคอนโด นี่หากไม่ติดว่าฉันมาด้วย คงไม่แคล้วลาก
เขาขึ้นห้องละสิ”

“อย่าคิดว่าทุกคนจะเป็นแบบคุณ” หญิงสาวสะบัดเสียงอย่าง
สุดจะทน แม้ไม่เคยระรานใครก่อน แต่ก็ใช่ว่าจะยอมให้ใครมาขึ้นหน้า
ว่ากันปาวๆ โดยเธอไม่ได้ทำผิดอะไร

ทว่ากัณฑ์รพกลับไม่ได้เกรี้ยวกราดเหมือนคู่ควงคนก่อนๆ ของ
เอื้ออการยที่เอะอะก็อาละวาดใช้กำลัง “จ้ะ วางตัวสูงส่ง คิดว่าตัวเอง

แตกต่างกันหรือไง ผู้หญิงด้วยกันทำไมฉันจะมองไม่ออก” ร่างสูงขยับตัวก้าวเข้าไปหา ขณะที่ปัทมาพยายามแข็งใจยืนปักหลักไม่ถอย “แววดาเทิดทูนแบบนี้” นางแบบสาวเซยคางมนพลางจ้องเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย “มันเก็บไม่มิดหรอก หล่อนก็อยากได้เฉีจันตัวสั้น ไม่ต้องมาแើบ”

ปัทมาสะบัดหน้าจนหลุดจากการเกาะกุม หัวใจของเธอเต้นกระหน่ำจนปวดแปลบ แม้มันจะเป็นความจริงที่เธอแอบชอบเขามานานปี แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่คนนอกจะหยิบยกขึ้นมาดูถูกกันแบบนี้ “ถึงฉันจะอยากได้ แต่ก็ไม่เคยเสนอตัวให้ใครแบบคุณ”

“อีดึกนี้” ครานี้กลายเป็นคนเริ่มที่โกรธจนตัวสั่น “ที่ยังไม่เสนอ เพราะยังไม่มีโอกาสละสิ”

คนอ่อนวัยกว่าแม้ริมฝีปาก แต่ดวงตาที่จับจ้องอีกฝ่ายเข้มจัด เธอไม่กล้าตอบว่าถึงเวลานั้นตัวเองจะใช้วิธีเดียวกันผูกมัดชายหนุ่มไว้หรือไม่ แต่อย่างน้อยหากเธอคิดจะเสนอตัว ทุกอย่างก็เพราะหัวใจที่เต็มไปด้วยความรัก ไม่ใช่หวังเงินในกระเป๋าของเขาเหมือนใครบางคน

“เิงพูดไม่ออกละสิ สุดท้ายก็ระริกระรี่ ก็แค่พยายามทำตัวเป็นกะหรี่ชั้นสูง”

ปัทมาสูดลมหายใจเข้าลึก รู้สึกราวยิ่งต่อล้อต่อเถียงก็เหมือนเอาทองไปรู้กระเบื้อง เสียเวลาและสุขภาพจิตไปเปล่าๆ ปลื้ๆ “ดูเหมือนคุณกันทรจะคุ้นเคยกับอาชีพนี้นะคะ หรือความจริงยึดเป็นอาชีพเสริมหลังงานเดินแบบ” เธอหยุดเพียงครู่ มองนางแบบสาวที่ตัวสั้นเทาใบหน้าแดงก่ำ แสดงว่าทุกคำคงแทงใจดำ “อ้อ...หรือยึดเป็นอาชีพหลักกันแนคะ...”

นางแบบสาวโผล่เข้ามากระซกแซนเล็กดังเข้าหาตัว ดวงตาเกรี้ยวกราด

“มีอะไรรีเปล่าครับแทนี” เสียงทุ้มที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้กันทร

รีบฉีกร่างเล็กออกไปด้านข้าง ก่อนจะรีบปรับท่าทางให้เป็นปกติ หันมามองให้เขา

“เปล่าค่ะ พอดีเห็นเห็นชุดน้องเขาสวยดี กำลังจะขอดูแบบเอาไว้มั้งแต่บ้าง” เธอโกหกออกไปอย่างลื่นไหลสมกับอาชีพนางแบบควบนักแสดง แล้วจึงก้าวเข้าไปคลั่งแขนชายหนุ่ม “ไปกันรึยังคะ” เอ๋อ โดยไม่หันกลับไปมองคู่กรณี ขณะที่ปัทมาเอาแต่ก้มหน้าจูด เดินเลี้ยวไปรออีกฝั่งของรถ

“ครับ” เอื้อการย์เดินตรงไปเปิดประตูให้คู่ควง

ปัทมารีบเปิดประตูเข้าไปนั่งด้านหลัง ไม่อยากอยู่ให้อีกฝ่ายจับผิด ชายหนุ่มปรายตามองร่างเล็กเพียงครู่ ก่อนจะเดินอ้อมรถไปนั่งประจำที่ ในหัวยังมีถ้อยคำตอบโต้ของคนทั้งสองวนไปมา ความจริงเขาคุ้ยธุระเสร็จครู่ใหญ่แล้ว เพียงแต่อยากอยู่ดูเรื่องสนุกๆ จึงไม่เอ๋อปากขัด ไม่คิดว่าจะได้เห็นท่าทางซุฟอๆ เป็นลูกแมวของปัทมา

ไม่คิดว่าคนที่นั่งสงบเสงี่ยมไม่มีปากเสียงกับใครอยู่หน้าห้องยามโกรธขึ้นมาจะมีลูกบ้าเอาเรื่อง ท่าทางนุ่มนวลแต่กลับสู้คนไม่ถอยของเธอทำให้เขานึกเอ็นดูแล้วพานให้ระลึกถึงใครอีกคน คนที่มีท่าทางเรียบร้อยไม่ต่างกัน แต่บทจะเอาเรื่องขึ้นมาก็ทำให้ใครหลายคนถึงกับส่ายหน้ายอมแพ้ในความดีอีร้น แม้จะเรียบร้อยยอมลงให้ใครต่อใคร แต่ความจริงแล้วกลับซ่อนไว้ซึ่งความหยิ่งทะนงจนอาจจะเรียกว่าดีอเจียบ ภาพของใครคนนั้นกำลังฉายชัด คนที่เขาเคยคิดว่าเป็นเพียงอดีต...ที่ไม่เคยลบเลือนไปจากใจ

ชลธิชาแทบอยากจะทิ้งตัวลงนอนบนเตียง รู้สึกเหมือน พลังงานทั้งร่างถูกสูบไปใช้จนหมด แค่เพียงสองชั่วโมงเท่านั้น แต่เธอก็กลับรู้สึกว่าช่วงเวลาในงานที่ผ่านมานั้นเนิ่นนาน ยิ่งต้องพยายามบังคับตัวเองไม่ให้หันไปมองร่างสูงสง่า ทั้งๆ ที่เธออยากนั่งมองเขาให้

สมกับความคิดถึงและการรอคอยอันยาวนานกว่าหกปี

ระยะเวลาหลายปีในวงจรชีวิตยิ่งส่งผลให้อิทธิพลของฐาน เพราะหน้าที่ความรับผิดชอบที่มากมายกว่าคนทั่วไป ทำให้เธอการยุดเป็น ผู้ใหญ่กว่าคนในวัยเดียวกัน มาดมั่น และสง่าผ่าเผย ไหล่หนา มีมัด กล้ามอย่างสังเกตเห็นได้ชัด เมื่อก่อนเธอการยุดเป็นนักกีฬาฟุตบอล แต่อาจ เพราะตอนนั้นเขายุ่งกับทั้งเรื่องเรียนและเรื่องงานจึงไม่มีเวลาดูแลตัว เองมากเท่าตอนนี้ รูปร่างสูงใหญ่ภายใต้รอยยิ้มสบายๆ นั้นเปี่ยมเสน่ห์ แค่ปรายตามองก็ทำให้สาว ๆ ในงานแทบอ่นระทวย เพียงแต่ดวงตา คมนั้นไม่มีวันมองมาที่เธอ รอยยิ้มอ่อนโยนนั่นไม่ใช่ของเธอ...

และคนข้างๆ เขาก็ไม่ใช่เธออีกต่อไป

‘ซา...ถึงแม้เธอมันจะยังไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน...

‘ตั้งแต่เลิกกับแกไปนะนะ’ ริดลดาช่วยต่อให้ ก่อนจะเอ่ยเสริม ด้วยสีหน้าจริงจัง ‘คือ...แกจะกลับไปคบกับแฟนเก่าคนไหนก็ได้ แต่แก จะกลับไปหาเธอการยุดไม่ได้!’

‘ไอ้ซา มันเคยมีแฟนคนเดียวเปล่าวะ’

‘เออ...ฉันลืม นึกว่ามันผ่านผู้ชายมาสามร้อยเก้าสิบเก้าคน เหมือนแก’

สายป่านติดเฟรนซ์ฟรายส์ในจานใส่เพื่อนรักโทษฐานที่บังอาจ มาว่าเธอเคยผ่านผู้ชายมาเกือบครึ่งพัน ‘ป่านว่าซา รู้จักเธอดีเลยแหละ เห็นหน้ายิ้มๆ อย่างนั้นนะนะ ลองมันแค้นแล้ว ผึงหุ่นเลยละซา ถ้าซา คิดจะกลับไปหา มันก็เตรียมตัวสะบักสะบอมได้เลย’

‘อ้อ...’ ริดลดาผู้คร่ำหวอดอยู่ในวงการมายาและสังคมชั้นสูง เอ่ยต่อเมื่อนึกขึ้นได้ว่า ‘ตอนนี้ฮี้คั้วอยู่กับแม่นางแบบแถวหน้าชื่อ กันทรานะ รู้จักใช้ไหม สวย หุ่นดีเลยแหละ ถึงไม่ค่อยมีใครได้รูปคู่ แต่คนในก็รู้ๆ อยู่ว่าสองคนนี้คั้วกัน แกมคั้วมานานแล้วนะ คนนี้น่าจะ ทำสถิติสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ถ้าไม่นับรวมแก’

‘รินจะนับรวมซาได้ยังไง มันเทียบกันได้ไหมระหว่างแฟนกับคู่ควง อันนั้นห้าเดือน อันนี้เกือบห้าปี แถมเอื้อเป็นฝ่ายตามจีบซาเอง เป็นปี ไม่ใช่แบบนี้ที่แค่เอื้อกระตักนี้ว ผู้หญิงก็วิ่งเข้าใส่’ ปิยวลีบ่นอุบพลางลูบนิ้วกับปากแก้ว

‘แค่เดือนมันว่ากลับไปแล้วจะเจออะไร ด้านแรกที่มันต้องเจอคือใคร แล้วคู่ต่อสู้ของมันร้ายแค่ไหน เมื่อก่อนใช่ๆ ใจ แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว แกจะมาสวยๆ ใสๆ สมัยเป็นดาวคณะไม่ได้แล้วนะ คราวนี้รู้แล้วจะเอาไป’

‘ถ้าซาจะเดินหน้า เออ...ทุกคนจะว่าไหม’

รินลดตาเบ้าปาก สายป่านชักไหล่ ปิยวลีถอนหายใจ

‘เอาไปก็เอากัน ว่าตามนั้น’

‘ตกลงตามนี้ก็มาวางแผนรักค่ะ!’

...

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือร้องเตือนจนคนที่กำลังตกอยู่ในภวังค์นี้วหน้า เพราะเจ้าเครื่องเล็กๆ สั่นรัวไม่หยุด รวากับว่าคนปลายทางมีเรื่องด่วนหนักหนา เพียงเปิดโปรแกรมไลน์ขึ้นมาก็เห็นตัวเลขข้อความที่ไม่ได้อ่านจากกลุ่มเพื่อนซึ่งที่ตั้งชื่อว่า ‘Roommate906 Luv_Luv’ เพื่อนร่วมห้องในหอพักของมหาวิทยาลัยซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทและรู้ใจที่สุดกลุ่มเดียว

พื้นเพของเธอเป็นคนต่างจังหวัด แม้ที่บ้านมีฐานะค่อนข้างดีพอที่จะซื้อคอนโดใกล้มหาวิทยาลัยให้เธอได้ แต่เพราะทั้งบิดาและมารดาเป็นคนหัวเก่า ค่อนข้างเคร่งครัดและเลี้ยงเธอมาในกรอบ ท่านทั้งสองจึงเลือกหอพักหญิงในมหาวิทยาลัยที่มีกฎระเบียบเข้มงวดและปลอดภัยให้บุตรสาว

เพื่อนในห้องอีกสามคนนั้นมีนิสัยแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว จนถึงตอนนี้เธอยังไม่อยากจะเชื่อว่า พวกเธอสี่คนอยู่ร่วมกันมาโดยไม่

ฆ่ากันตายเสียก่อนได้ เริ่มจากคนที่แสบสันแสบทรวงที่สุดอย่าง
รินลดา เจ้าแม่ความงามและแพชั่นชาวีน คุณหนูคนงามที่มาพร้อม
เรื่องปวดหัว ความจริงเจ้าตัวไม่ได้ตั้งใจจะอยู่หอใน เสียแต่พลาดท่า
โดนบิดาจับโยนเข้ามาเพื่อเป็นการลงโทษที่ใช้บัตรเครดิตอุดซื้อกระเป๋า
หิ้วไปเกือบล้าน คนที่สองคือปิยวลีที่เพื่อนๆ มักเรียกว่ายายเหม็น จาก
แป้งหอมเป็นแป้งเหม็น เพราะเจ้าตัวที่เกียจอาบน้ำ แถมยังป๊าๆ เป๋อๆ
หลงทางได้ตลอดเวลา ไหนจะอาการร่วงเหงาหาวนอนที่มีตลอดทั้งวัน
เพราะเหตุนี้เด็กในกรุงอย่างปิยวลีจึงต้องระเห็จมาอยู่หอใน ส่วนสาย-
ป่านคือหญิงสาวในกรุงเทพฯ อีกคนที่ร่าเริงสดใส ติดจะอะอะไววาย
และทะเล่ดั่งตั้ง แต่ก็นับว่าปกติที่สุดในบรรดาคนทั้งสี่

ไม่น่าเชื่อว่าพวกเธอจะสามารถอยู่ร่วมกันได้ถึงสี่ปี ทั้งๆ ที่ตอน
แรกรินลดาแทบจะพังห้อง ทั้งซักผ้าเองไม่ได้ รีดผ้าเองไม่เป็น ไหนจะ
การใช้ห้องน้ำรวม และตู้เสื้อผ้าในห้องก็เล็กกะทัดรัดไม่พอจะยัดชุด
สวยและกระเป๋าราคาเรือนแสนพวกนั้นเข้าไปได้

ยังไม่นับรวมความซกมกของปิยวลีที่แทบไม่เคยเก็บที่นอน ล้าง
ถ้วยมาฆ่า หรือตีนาซึกผ้าในวันหยุด ทำเอาต้องวิ่งวุ่นยืมชุดนักศึกษา
จากเพื่อนร่วมห้องอยู่เป็นประจำ และสายป่านที่ทะเล่ดั่งตั้งเสียงดังจน
รินลดาว่ารำจะลูกมาบีบคอโทษฐานที่ทำให้อีกฝ่ายนอนไม่หลับจน
ตื่นกาขึ้น ขอบตาดำคล้ำเป็นหมีแพนดา แต่ทุกเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาก็
หล่อหลอมให้พวกเธอกลายเป็นเพื่อนรักกันที่สุดในที่สุด

ดาต้า : เฮ้ย...แก นี่แค่แผนแรกก็ผ่านฉลุยแล้วเหอะ มั่นง่าย
ไปไหม ถ่านไฟเก่าอะไรจะควไวยิบยิบยิ่งกว่าเตาแก๊ส

ป่านป่าน : อะไรของแกไอ้ริน ไวยวายเหียว

ดาต้า : ก็ไอ้ซาอะดิ ไอ้ยหมั่นไส้มัน วันก่อนยังหมิงๆ ที่ไหนได้...

ป่านป่าน : ได้อะไรของแก

ดาต้า : แกเปิดดูไอ้จี้รียัง

ป่านป่าน : โอ๊ย ใครเขาจะนั่งเฝ้าหน้าจอทั้งวันเหมือนแกะ

ดาต้า : ไปลากตัวมันมา

ริชา : มาแล้วจ๊ะ เพิ่งกลับมาถึง

ดาต้า : ถึงไหนต่อไหนยะ

ริชา : ก็ถึงห้องของซาสึจะริณ แล้วนี่คุยอะไรกัน

ดาต้า : อย่ามาแอ๊บ ฉันเห็นรูปที่เกยยื่นถ่ายชะตัวติดหลังชิด
เกยกันชะกับเอื้อ นี่ถ้าสิงกันได้แคงสิงกันไปแล้วใช้ไหม

ริชา : เห็นที่ไหน ทำไมข่าวไวจัง

ดาต้า : ก็ไอจีของพวกนางแบบในงานนั่นแหละ

ริชา : อ้อ

ดาต้า : อย่ามาอ้อคำเดียว มีอะไรก็เล่ามา ไหนว่าเข้าถึงยากยะ
ฉันก็ไม่เห็นจะยากอะไร นี่ก็ถึงเนื้อถึงตัวกันจนแทบจะถึงมดลูกอยู่ละ
เสียเวลานั่งวางแผนกันจริงๆ

ป่านป่าน : นี่อารมณ์ขึ้นหรืออิจจา รั้วมาเป็นปิ่นกลเลนยะ

ดาต้า : ฉันเบื่อพวกแก

ริชา : มันไม่ใช่แบบนี้ล่ะสิ คือเอื้อประมวลกระแสข่าวของซาได้ แต่
ใบนั่นคุณกันทราเขาเป็นคนถือเดินจ๊ะ ส่วนแผนแรกนั่นนะเธอจ๊ะ ได้
ผลมาก ผ่านฉลุยเลย เอื้อมองผ่านซาไปเลยละจ๊ะ สายตาว่างเปล่า
แบบทะลุร่างไม่เห็นหัว ไอ้ที่จะให้ทำ กลายเป็นล้มไม่เป็นท่าไปเลย 555
(ได้เลขห้ามีน้ำตาซ่อนอยู่)

ป่านป่าน : อ้อ คือเปย์สาวอยากอวดว่างั้น นี่เพื่อนฉันไปไกล
มากแล้วจริงๆ อ้อ...แล้วซาได้คุยกับเอื้อไหม

ริชา : แคะหน้า...เอื้อยังไม่อยากมองซาด้วยซ้ำ แต่ก็สมกับที่ซา
เคยทำกับเขาแล้วแหละ

ดาต้า : อ้าว...อุตส่าห์แต่งไปซะสวย นี่แกไม่ได้ทำท่ายั่ววน
แบบที่ฉันบอกไปใช้ไหม มัวแต่สนิมสร้อยพิธีพิธีอยู่นั่นมันจะไปทันแม่

นางแบบพวกนั้นได้ไง แล้วก็เลิกเอาแต่โทษตัวเองสักทีจะได้ไหมยะ ไหนๆ ก็ตัดสินใจไปแล้ว แกอย่าเฝ้าหรือ

ปานปาน : ใจเย็นนะชา ของอย่างนี้น้มนักก็ต้องใช้เวลาทำใจ ปานเข้าใจชานะ แล้วก็ยากให้ชาเข้าใจเอื้อด้วย มั่นคงทั้งตกใจ ไม่นิหงุดหงิดสับสนสารพัดนั้นแหละ

ธิดา : เข้าใจสิจ๊ะ ชาเข้าใจเอื้อ เป็นชาคงสะบัดหน้าหนี ทำยิ่งกว่าเอื้อเสียอีก

ปานปาน : แล้วนี่ไม่ได้คุยอะไรกันจริงๆ เหมอ เสียตาย กว่าจะหาโอกาสได้ก็ยากแทบตาย กะว่าจะเปิดตัวหุหุหลอหลังการเสียหน่อย

ธิดา : เอื้อเขาไม่ยอมคุยกับชา ตายังไม่แลด้วยซ้ำ ชาจะอ้าปากเขาก็ตัดบทแล้ว

ดาต้า : ก็แค่เข้าใจ โอ๊ย กว่าจะอ้าปากพูด ไหนๆ ก็จะเล่นบทร้ายแล้วแกต้องเปลี่ยน

ปานปาน : ใช่ บอกให้ทำตามสันดานไอริณ รับรองร้ายได้ใจ

ดาต้า : นี่คือชม?

ปานปาน : ด่า เอ๊ย...ไม่ใช่ แล้วแต่จะคิด ว่าแต่ชาเถอะ สรุบไม่ได้คุยอะไรกันเลย?

ธิดา : ก็นิดหน่อยจ๊ะ เรื่องธุรกิจนะ แต่เอื้อก็ยอมรับนัดอยู่

ดาต้า : แล้วแกเอาไป

ธิดา : ชาก็เลยบอกไปว่าจะนัดผ่านเลขาฯ เรื่องร้านที่ยุโรปกับอเมริกา

ปานปาน : แล้วเอื้อโอเคไหม

ธิดา : เขาไม่ได้ปฏิเสธ

ดาต้า : อีโธ่ นี่ก็พอมีหวัง

ธิดา : ชายังไม่เห็นความหวังตรงไหนเลยนะริณ

พิมพ์ไปแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ รู้สึกว่าเรื่องนี้มันยากอย่างที

เพื่อนๆ ชูไว้แต่แรกจริงๆ เธอเคยทำกับเขาเสียขนาดนั้น หากเป็นคนอื่นคงไม่มาเผาผีกันแน่ๆ มีแต่จะสาปส่ง

ดาต้า : แก! นั่นเขาเป็นใคร ถึงแม่เอื้อการย์จะอยู่ในตำแหน่งรองประธานบริษัท แต่เขาจัดการทุกอย่างแทนป้าหมดแล้ว ว่าง่ายๆ ตอนนี้เอื้อก็ใหญ่สุดในเครือจิรวานนท์กรุป กับอีแค่เรื่องมีคนมาขอเช่าพื้นที่ในห้าง แค่ว่าฝ่ายประสานงานลูกค้าก็ได้แล้วมั้ง มันต้องถึงมือเขาใหม่ถ้าไม่อยากคุยกะแก คิดสิคิด อย่ามาแอบแสบวะลูก ไข่ป่าน...แกว่าไง

ป่านป่าน : +100 ซาเช่าที่ในห้างเปิดไปก็สิบร้านแล้ว ไม่เคยเห็นต้องผ่านเอื้อ โอเค...ครั้งนี้อาจพิเศษหน่อยเพราะเป็นร้านคนไทยที่จะไปเปิดต่างแดนเป็นครั้งแรก แต่ถ้าไม่อยากเจอซาจริง เอื้อไม่มีทางเสียเวลากับเรื่องพวกนี้ต่อหรอก เวลามันเป็นเงินเป็นทองจะตาย แสดงว่าแผนไอร์รณก็ได้ผลอยู่ เอื้อยังมีเยื่อใย

ริชา : ใจนิ่งก็แอบเข้าข้างตัวเองแบบนี้เหมือนกัน แฮะๆ แต่ก็ต้องเผื่อใจไว้บ้าง ผิดหวังขึ้นมาจะได้ไม่สะบักสะบอมเหมือนครั้งก่อน สงสารเพื่อนๆ ต้องมาคอยนั่งปลอบใจกันอีก...แล้วอีกอย่าง ซาก็ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

ป่านป่าน : นี่คุยกันจะร้อยข้อความ ไข่เอื้อยังไม่อ่านอีกหรือ

ริชา : จะเที่ยงคืนแล้ว ป่านนี่แบ่งหอมคงฝันไปหลายตื่นแล้วละ

...

หอมดูย : จี๋อ พวกแกคุยอะไรกันนะ ไม่ทัน

หอมดูย : โอ๊ะ ไม่ได้ตามข่าว เดี่ยวเปิดไอจีแป๊บ

หอมดูย : ฮือ ชอบอะ เวลาชಾಯีนกับเอื้อ มันดูสมกันสมกัน

หอมดูย : เฮ้ย...พวกแก มาคุยกันก่อนดิ

4

คุณสนใจจะรับสิทธิ์นั้นกับที่เลยไหมครับ

ปัทมาเหลือบมองนาฬิกาแขวนบนผนังสลັบกับใบหน้าคมตรงหน้า เธอขยับตัวไปมาเล็กน้อย ริมฝีปากเฝ้มแน่น ท่าทางเหมือนกำลังตัดสินใจครั้งใหญ่ อาการกระสับกระส่ายเล็กๆ นี่ไม่อาจหลุดรอดไปจากสายตาของใครบางคนที่จะทำเหมือนกำลังอ่านเอกสารอยู่ก็ตามที่

“มีอะไร” น้ำเสียงทุ้มเรียบเฉย ทว่ากลับข่มขวัญลูกกวางน้อยตรงหน้าได้เป็นอย่างดี

“เอ่อ...ปัท เอ่อ ตอนนีก็ป้ายสองแล้ว คุณเอื้อยังไม่ได้ทานอะไรเลยนะคะ”

มือหนาที่กำลังเขียนอะไรบางอย่างบนเอกสารหยุดชะงัก เจ้าตัวพลิกนาฬิกาข้อมือดู น้ำเสียงทอดถอนลง “อ้อ...โทษที”

กับปัทมาแม้อีกฝ่ายจะขึ้นชื่อว่าเป็นลูกน้อง แต่เพราะเห็นมาตั้งแต่ยังเรียนอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยจากการแนะนำของอัศรา ซึ่งหญิงสาวมักเรียกเขาติดปากว่าพี่เอื้อ จนเมื่อได้มาทำงานร่วมกัน คำว่าพี่เอื้อจึงถูกเปลี่ยนเป็นคุณเอื้อ ตามความเหมาะสมโดยปริยาย แต่เขาก็ยังรู้สึกเอ็นดูเธอไม่ต่างจากเดิม ยิ่งเธอวางตัวได้อย่างเหมาะสม ไม่นำเรื่องส่วนตัวมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องงาน เขาก็ยิ่งรู้สึกชื่นชม

“บ๊ทลงไปทานอะไรก่อนก็ได้ไม่ต้องอยู่รอ เดี่ยวผมจะแยกเอกสารไว้ให้”

หญิงสาวก้มหน้าดูช้อนโนนกแก้มแดงระเรื่อ เพียงเสียงหัมด้าของเขาเรียกขานว่าบ๊ท แทนคำว่าคุณ ยามอยู่ด้วยกันตามลำพัง ก็ทำให้ใบหน้าของเธอร้อนผ่าว หัวใจเต้นตึกตัก ค้าง่ายๆ ที่ทำให้เธอรู้สึกหวานล้ำยามได้ฟัง

“ไม่เป็นไรค่ะ บ๊ทยัง...เอ่อ ทานผิดเวลาโรคกระเพาะจะถามหานะคะ” เสียงเล็กๆ แต่กังวานใสของเธออาจสะกดใจคนฟังจนอยู่หมัด เสียหายที่ประโยชน์เคยมีคนพูดกับเขาแล้ว ชายหนุ่มจึงไม่ทันได้จับกระแสเสียงแห่งความห่วงใย เพราะในใจกำลังกระหัดคิดถึงใครบางคน คนที่ไม่ควรจะกลับเข้ามาในชีวิตเขาอีก

‘เอื่อกินข้าวไม่ตรงเวลา ระวังโรคกระเพาะจะถามหานะคะ’

‘เอื่อไม่มีเวลาเลยจริงๆ ครับซา ไม่ใช่ไม่หิวนะ’

‘ก็นี่ไงคะ ซาทำแซนวิชมาให้เอื่อ หิวเมื่อไหร่ก็หยิบกินได้ทันที’

‘ไม่ใช่หิวเมื่อไหร่ก็แวะมาเหร่อ ทำแบบนี้จะให้เอื่อคอยคิดถึงซาตลอดวัน สามมื้ออาหารใช้ไหมครับ’

‘บ้า’

...

“คุณเอื่อจะรับอะไรไหมคะ...”

“ครับ บ๊ทว่าอะไรนะ”

บ๊ทมาทอดสายตามองคนตรงหน้าอย่างเป็นห่วง เอื่อการย์เข้าประชุมกับผู้ถือหุ้นตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงบ่ายโมง จากนั้นก็ต่อด้วยการประชุมของฝ่ายการตลาดอีกร่วมชั่วโมง และจบลงที่การตรวจเอกสารกองใหญ่ ทั้งๆ ที่ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องนอกจากขนมที่เธอจัดเสิร์ฟให้

“ให้บ๊ทสั่งอะไรขึ้นมาให้ไหมคะ”

ชายหนุ่มปิดแฟ้มลงแล้วเลื่อนไปตรงหน้า “บทลงโทษอะไร
ท่านเถอะ ขอโทษด้วยที่ผมไม่ทันได้ดูเวลา เขาเป็นว่าสิ่งเมื่อง่ายๆ ให้
แม่บ้านยกขึ้นมาก็แล้วกัน อืม...ขอเป็นพะแนงหมู หรือไม่ก็กะเพราไก่
ไข่ดาวก็ได้ครับ”

“คะ คุณเอื้อรับกาแฟหรือชาเพิ่มไหมคะ”

“กาแฟดำสักแก้วก็ดีครับ อ้อ...” เขานิ่งไปครู่ “สองสามวันนี้มี
ใครติดต่อขอนัดผมเข้ามาไหม”

หญิงสาวหยุดคิดไปครู่ใหญ่พลางตั้งสมุดจดขึ้นมาไล่ดู “ถ้าเป็น
คนนอกก็ไม่มีนะคะ จะมีก็แต่หัวหน้าโครงการที่เชียงใหม่ขอนัดคุยกับ
คุณเอื้อเรื่องความคืบหน้างานนะค่ะ”

“การรีโนเวตนะหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“งั้นปัทช่วยเช็กตารางเวลาให้ด้วย ขอไว้ที่สุด ผมเองก็มีเรื่อง
อยากจะคุยกับพวกเขาเหมือนกัน” แม้จะเอ่ยปากไหว้วาน แต่เจ้านาย
หนุ่มก็เลื่อนปฏิทินตั้งโต๊ะมาเปิดเช็กตารางนัดของตัวเองตามไปด้วย

ผู้ช่วยเลขานุการที่เพิ่งจะได้ขยับตำแหน่งเข้ามาแทนคนลา
คลอดรีบไล่สายตาตามตารางทันที “วันศุกร์นี้มีคิวว่างช่วงสิบโมงถึง
เที่ยงค่ะ ถ้าคุณเอื้อไม่ติดอะไร ปัทจะรีบนัดทางนั้นให้ค่ะ”

“นัดเลยก็ได้ ผมสะดวกครับ” เขาว่าพลางเขียนกำหนดการตัว
เล็กๆ ลงบนปฏิทิน ซึ่งเป็นภาพที่เธอเห็นตอนแรกก็อดแปลกใจไม่น้อย
คนอย่างเขาน่าจะบันทึกทุกอย่างลงในแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือ
มากกว่า แต่ประภาพร เลขานุการคนสนิทของเขาเคยเปรยว่าเอื้อการย์
ทำอย่างนี้มานานจนติดเป็นนิสัย บางคนคงชอบทำอะไรที่มันคลาสสิก
มั้ง

เลขานุการสาวจากไปแล้ว ขณะที่ชายหนุ่มทิ้งตัวลงกับพนัก
เก้าอี้ สองมือกดลงบนขมับและนวดดวงตาเพื่อไล่ความเมื่อยล้า แม้

อยากจะพัก แต่สมองของเขายังคงทำงานไม่หยุดหย่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโครงการใหม่ที่เกิดขึ้น การรีโนเวตที่เชียงใหม่ หรือการเข้าโรงแรมและศูนย์ราชการระยะยาว ถึงแม้งานทุกอย่างจะมีตัวแทน แต่เขาก็ต้องรู้รายละเอียดให้เทียบเท่ากับคนที่รับผิดชอบ เพราะหากมีสิ่งผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนไปจากแผนที่วางไว้จะได้หาทางแก้ไขได้ทัน แม้ว่าตอนนี้คนภายนอกที่มองเข้ามาจะเห็นว่าตำแหน่งของเขามั่นคงจนไม่มีใครในจิรวานนท์สามารถสั่นคลอนได้ แต่ความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยก็อาจก่อให้เกิดคลื่นลูกยักษ์หากไม่ระวังให้ดี ชีวิตพนักงานหลายพันคนยังอยู่ในความรับผิดชอบของเขา และที่สำคัญเขาไม่อยากให้ใครเชื่อมั่นเป็นข้ออ้างในการต่อรอง

“ว่าไงอ๊ต” ชายหนุ่มกรอกเสียงไปตามสาย

“ยุ่งอยู่เปล่า”

เอื้อการย์ปราชัยตามองเอกสารบนโต๊ะพลาสมาถอนหายใจจนอีกฝ่ายหลุดคำ

“อ้อๆ ลืมไปว่าไม่เคยมีวันไหนที่คุณเอื้อการย์ จิรวานนท์ ‘ไม่ยุ่ง’”

“ฟังดูนายว่าง” เอื้อการย์แอบเหน็บ แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะเสียงดัง

“ถ้าเทียบกับคุณมิ่ง ใครๆ ในโลกนี้ก็ว่างกันทั้งนั้นแหละครับ”

“ขอโทษทีนะที่ยุ่งอยู่คนเดียว ถ้าไม่มีอะไรก็จะว่างแล้ว”

“โอ๊ย ท่านรองประธาน หัวไม่ล้านสักหน่อย ทำไมขี้ใจน้อยจังวะ ที่โทร. มานี้ก็จะชวนไปเที่ยว เสาร์นี่เป็นไง”

“ถ้าไม่ว่างจัดจริงๆ คงคิดไม่ได้” เอื้อการย์ส่ายหน้า แต่คนปลายสายกลับมิได้นำพา น้ำเสียงตอบกลับจึงค่อนข้างจะสดใสว่าจริง

“ผมถือว่าท่านรองตอบตกลง เจอกันที่ร้านไอ้หนึ่งนะ สักสี่ทุ่มก็แล้วกัน อ้อ จะพาแท็กซี่มาด้วยไหมวะ”

“ทำไม”

“ก็ถ้าไม่...จะได้แนะนำสาวสวยให้รู้จัก”

“จึ้นไม่ชวน แล้วเจอกัน” เอ่ยจบเขาก็กอดตัดสายทันทีโดยไม่รอให้อีกฝ่ายทักท้วง จากนั้นจึงก้มหน้าก้มตาจัดการกับเอกสารกองใหญ่ตรงหน้าต่อ

ชายหนุ่มมองถนนที่ค่อนข้างโล่งในคืนวันเสาร์ ปกติในวันหยุดเขามักจะเลือกขับรถเองเพราะรู้สึกว่ามันเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ค่อนข้างผ่อนคลาย การได้เห็นวิถีชีวิตของคนเมืองกรุง กิจกรรมหลากหลายข้างทางมักสร้างแรงบันดาลใจให้หยิบเอาไอเดียเหล่านั้นมาต่อยอดในธุรกิจ แต่หากมีคนขับรถให้ นักธุรกิจแสนยุ่งเช่นเขาจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการตรวจเช็คอีเมล ตอบงาน และติดตามข่าวสารในแวดวงเศรษฐกิจมากกว่าสนใจสิ่งรอบกาย

ร้านของเต็งหนึ่งตั้งอยู่บนถนนเลียบทางด่วน ในคืนวันเสาร์ถนนหนทางค่อนข้างโล่ง ผู้คนสัญจรส่วนใหญ่จึงเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อนสนิทอยู่ไม่กี่คน แต่หากถามถึงคนรู้จัก แน่ชัวร์ว่านับไม่ถ้วน เพราะถูกส่งสอนมาตั้งแต่อ่อนแต่บอกว่าการจะเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ สิ่งสำคัญคือสายสัมพันธ์ ยิ่งรู้จักคนมาก โอกาสและหนทางก็ยิ่งเปิดกว้าง

เมื่อการนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับลูกค้าตั้งแต่ย่างเข้าวัยรุ่นโดยมีคุณปู่คอยแนะนำ ท่านสอนเขาหลายอย่าง ไม่ใช่เพียงแค่การเจรจาธุรกิจ แต่ยังรวมไปถึงการรู้จักสังเกต ประเมินพฤติกรรมคนแล้วใช้มันเป็นตัวชี้้นำให้บรรลุเป้าหมาย คนประเภทไหนควรใช้ไม้้ออน ค่อยๆ ทะล่อมหวานล่อม คนแบบไหนที่ต้องใช้ไม้แข็งเข้าพาด หรือแม้แต่การตลบหลังพวกชอบตลบตะแลง ฉะนั้นเขาจึงไม่เคยเกียจจนที่จะทำความรู้จักกับผู้คนทุกระดับ เพราะในวันข้างหน้าเขาอาจจะต้องพึ่งพาหรือหาประโยชน์จากคนเหล่านั้น

ใช้เวลาขับรถจากคอนโดไม่นานก็มาถึง เพียงจอดรถด้านหน้า
พนักงานก็รีบวิ่งเข้ามารับรถอย่างคึกคัก ร่างสูงในชุดลาลองก้าวเข้าไป
ด้านในพร้อมกับสายตาหลากหลายคู่ที่จับจ้องทันที ชายาวาวๆ ของเขาก้าวขึ้น
ไปยังชั้นลอย ใบหน้าแต่มรอยยิ้มสุภาพ หากใครเดินมาตกท้ายก็จะ
หยุดพูดคุยอยู่ครู่หนึ่ง

“อ้าว...มาแล้วไฉน มาคนเดียวซะด้วย” เสียงทักดังขึ้นทันทีที่
เปิดประตูเข้าไป เจ้าหน้าที่กวาดตามองกลุ่มเพื่อนๆ ก่อนจะก้าวไปนั่ง
ลงข้างอัศรา

“ก็มัน...” เขาชี้นิ้วไปข้างๆ “บอกมีสาวสวยจะแนะนำ”

คนโดนพาดพิงเพียงยกมือเกาท้ายทอยเก๋ๆ เตรียมขยับถอย
ห่าง แต่ไม่วายช้ากว่าคนมาใหม่ คอเสื้อจึงถูกรั้งไว้ก่อนแผ่นหนังได้ทัน
“นี่อย่าบอกนะว่ามึงอ่า”

“ไม่ใช่ข้า ไฉนหนึ่งเลย”

“อ้าว ไฉนไฉนกันจ๊ะ” คนโดนโยนชี้รับละล้าละลักปฏิเสธ

“สรุปว่าไงล่ะ”

“ก็ไฉ่คุณทศเลย มันอยากสัมภาษณ์เอ็ง เลยให้ข้าบอกว่าจะพา
สาวมาแนะนำ”

“นั่นไง ได้ที่ทศเลยเพื่อนเลยนะครับคุณมึง” ทศพลแบมือสอง
ข้างอย่างยอมแพ้

“สรุป?” คนโดนหลอกยิ้มเย็น ขณะที่อีกสามคนต่างพากันร้อน
ตัว สุดท้ายเจ้าของร้านหนุ่มจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้น

“ก็มีเรื่องจะถาม ถ้าพาแท่นี่มาจะถามได้ไหมจ๊ะ”

เจ้าหน้าที่ยอมปล่อยคอเสื้อจำเลย หันไปเรียกบริกรเพื่อส่ง
เครื่องดื่ม แล้วค่อยหันมามองเจ้าพวกตัวทวนที่เหลื่ออย่างคาดคั้น

อัศรากระแอมกระไอ “คือ เห็นแกชอบขับรถเอง”

“แล้ว?”

“ก็เลยคิดว่าแกจะชอบยูเทิร์น”

เอื้อการย้งหนัก ขณะคนที่เหลือพากันส่ายหน้า “คือมึงลากยาวไปวะ เป็นกู๊ง ลากยาวไปสามบ้านแปดบ้าน ตอนมึงสบปากคำผู้ต้องหาไม่ชิงกลับไปชะก่อนหรือวะ”

“ไอ้เหี้ย ว่าแต่กู มึงก็ลากยาวตั้งแต่กรุงเทพฯ ไปจนสุดถนนเพชรเกษมเหมือนกันป่าววะ เอ้า...สรุปสั้นๆ ก็ได้” อัศราดำเพื่อนอีกคนเสริมก็หันกลับไปหาจำเลย “แกคิดรีเทิร์นหรือวะ พวกข้าเห็นภาพข่าวงานการกุศลวันนั้นแล้วเกิดข้องใจ”

คนถูกตั้งคำถามนี่อึ้งไปครู่ใหญ่ ไข่ถูกจี๋ใจดำ แต่สมองกำลังประมวลผลสิ่งที่เจ้าสามคนนี้พูดกัน

“เอ็ง” เจ้าของร้านเป็นฝ่ายออกตัว “ตรงๆ เลยนะ กับชา ถ่าน-ไฟเก่ามันคุหรือวะ”

“เฮ้ย กับแค่ภาพข่าว พวกมึงเอาสมองที่ไหนมาคิดเป็นตุเป็นตะขนาดนั้นวะ”

เพื่อนทั้งสามต่างลอบมองหน้ากัน นึกอยากจะลากมันมาเดินคอกถามตั้งแต่เห็นข่าว พวกเขายังจำอาการอหึกข์ของเพื่อนรักเมื่อหกปีก่อนได้ดี แทบไม่เป็นผู้เป็นคน ต้องเรียกว่าเปลี่ยนคนไปเป็นชอมบี้ ชาวไม่กิน ไม่เที่ยว เอาแต่ดื่มแล้วก็ทำแต่งงาน เปลี่ยนเป็นหุ่นยนต์บ้าพลังที่ทำงานวันละยี่สิบชั่วโมงแทน ผลที่ได้ตามมาคือหุ่นของจิรวา-นนท์กรู๊ปพุ่งสูงขึ้นติดกันสามปีเป็นประวัติการณ์ ชีวิตประจำวันของเอื้อการย้งหมดไปกับการเปลี่ยนคูนอนไม่ซ้ำหน้า เปลี่ยนบ่อยยิ่งกว่าหน้าปกนิตยสารรายสัปดาห์...ไม่มีแล้วผู้ชายคนหนึ่งที่เคยมันคงในรักขนาดที่ว่าหากมีผู้หญิงสวยๆ มาแก้ผ้าตรงหน้ายังไม่แล

เพื่อนของเขาไม่เคยเปิดใจและรับใครเข้ามาอีกเลยนับตั้งแต่นั้น

“โห ไอ้คุณเอื้อ จะไม่ให้คิดเป็นตุเป็นตะยังงี้ละคร้าบ เล่นถ่าย

รูปซะไหล่เกยกันขนาดนั้น ใครไม่คิดก็แปลกแล้ว”

คนถูกกระแสะเพียงยกเครื่องดื่มขึ้นจิบ กวาดดวงตามคมดูผ่านเพื่อนๆ ทั้งสามที่เริ่มพากันร้อนๆ หนาวๆ “ไม่ได้คิด มันเป็นเหตุบังเอิญ ข้าไม่รู้ว่าเขาจะไปงานนั้น พวกเอ็งก็รู้ หลังจากตอนนั้น ข้าก็ตัดเขาออกไปจากชีวิต...ตลอดกาล”

“อ้อ...” เติ้งหนึ่งพยักหน้าพลางบ้วนน้ำไปให้ศร

“อะแหม...เอ่อ เชื่อะวะ เพราะขนาดเขาเข้าพื้นที่ในห้างแกเปิดร้านแกยังไม่รู้เลย”

เอื้อการย์หรีตา “แสดงว่าพวกแกรู้เรื่องเขา”

คราวนี้อากาศที่คล้ายเย็นจ๋าลับร้อนขึ้นมาทันทีทันใด กับชลธิชา พวกเขาก็อึ้งจืด สมองเริ่มมึนได้เจอกันบ่อยๆ พร้อมเอื้อการย์ ตอนได้ฟังเรื่องราวครั้งแรกยังไม่อยากเชื่อว่าผู้หญิงเรียบร้อยแสนดีแบบนั้นจะเสแสร้งมาได้ถึงสี่ห้าปี คนเราบางทีก็ต้องมีหลุดกันบ้าง แต่ที่ผ่านมาพวกเขาแทบจะไม่ระแคะระคายเลยด้วยซ้ำว่าทุกอย่างเป็นเพียงภาพที่เธอสร้างขึ้น

แต่ทุกคนย่อมมีเหตุผลของตัวเอง

“ก็ ไม่เชิง เอ่อ ก็พวกแม่ๆ เรานั่นแหละ เขาชอบใช้กระเป๋จากร้านชา”

“แบรนต์อะไร”

“ซวยไง” ทศพลสวนออกไปทันทีโดยไม่ทันคิด แล้วก็ต้องรีบยกมือขึ้นปิดปาก ขณะที่อีกสองคนส่ายหน้าไว้ว่าล้วย

“เอ่อ ก็อะอะไรวะ เขาก็เข้าที่ญาติห่างๆ ของข้าในสนามบินเปิดร้าน แบรนต์นี่กำลังเป็นที่นิยมในโซนเอเชีย พวกเกาหลีญี่ปุ่นชอบกันมาปีหลังๆ นี่ก็มีพวกโซนตะวันตกมาสนใจ ไม่เคยได้ยินก็แปลกแล้ว”

“อ้อ” เจ้าทุกข์พยักหน้า “กลายเป็นว่าข้าแปลก”

“ก็ ไม่เชิง เอ็งมันพวกงานสุขุมหัว เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ไม่

กระเด็นเข้าหูก็ไม่แปลก สรุปว่าไม่มีอะไรในกอไผ่ใช่ไหมวะ เห็นหน้า
เขาแล้วยังปกติดี ไม่มีอาการใจเต้นตึกตัก”

“อืม” คนถูกชักรับคำในลำคอแล้วเสยกแก้วขึ้นจิบ

“โหย รับคำเสียงเบาแถมหลบตา ข้าว่ามีชีวิต”

“ไอ้ที่มีเนีย ไช้หญิงที่จะแนะนำไหม เสียเวลาจิบ...” เอื้อการย์
กระดกรวดเดียวจนหมดแก้ว ขณะที่เจ้าของร้านรีบรินเต็มให้อย่าง
เอาใจ ปากก็พร่ำอธิบาย

“สวยๆ นี่หาไม่ยาก นั่งมองอยู่ตรงนี้ แก่ถูกใจคนไหนก็ชี้เอา
ซื้อร้าน แม่ผู้หญิงพวกนั้นจะวิ่งแย่งกันหัวแตก”

“ไช้” ทศพลพยักหน้าเห็นด้วยก่อนจะเอ่ยถามต่อ “เบื่อกันแล้ว
หรือวะ เห็นคนนี่ควนาน ปกติไม่เคยเกินสองอาทิตย์ นึกว่าจะโปรด”

“ก็ไม่เชิง แต่ยังไงก็แค่ควง ไม่ใช่คบ” ร่างสูงทั้งตัวลงพิงผนัง
ด้วยท่าทางเบื่อหน่าย “อีกอย่างกูก็ไม่ได้อยากเปลี่ยนคู่ควงบ่อย ถ้า
ผู้หญิงพวกนั้นอยู่ในที่ของตัวเอง ทำตามข้อแลกเปลี่ยน แค่เรื่องบน
เตียงกับเงิน ใครจะอยากเปลี่ยนบ่อยให้ยุ่งยากวะ”

อัศราส่ายหน้าเอ่ยต่อ “เดี๋ยวกู มึงใช้คำว่าควงไม่ได้ เพราะควง
คือพาออกงานบ้าง แต่มึงนี่พาขึ้นเตียงอย่างเดียว ไม่เคยพาไปเปิดตัว
ที่ไหน แค่นักข่าวสืบมาได้เข้าก็นับถือความสามารถในการคาบข่าว
แล้ววะ หรือพวกนั้นเม่งไปสิงอยู่ใต้เตียงเอ็งวะไอ้เอื้อ ระวังเถอะ บางที
ห้องแทนนี้อาจติดกล้องวงจรปิด”

“มึงก็ช่วยส่งกระຈุกดูหน้าและเปิดดูเงินในบัญชีของตัวเอง
ด้วยคร้าบ ครบพร้อมขนาดนี้ผู้หญิงคนไหนจะยอมให้เยแลกเงินอย่าง
เดียวครับ เขาก็ต้องพยายามทำให้แก่รักແກ່หลง เพื่อจะมีเฮได้ขึ้นเป็น
นายหญิงของจิรวานนท์สิครับ ไอ้เพื่อนโง่”

“มันก็ใช้แต่สมองส่วนล่างเท่านั้นแหละที่คบแต่ละคน แม้แต่
ของขวัญที่ให้เอ็งยังไม่เคยเลือกเอง แคะให้เลขาฯ ส่งไปเป็นรางวัล เอ๊ย...

ส่งๆ ไปตามเทศกาลพิเศษต่างๆ ที่อยู่ในตารางของเลขาฯ มัน ถ้ามไป
มันยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเลขาฯ ชื่ออะไรให้ใครบ้าง เลี้ยงคู่ควงยังกับเลี้ยง
ลูกน้องไว้ใช้งาน”

“นี่ได้ที่ถึงกับรุ่ม” เอื้อการย์เขย่าแก้วเบาๆ เย้ยด้วยท่าทางอ่อน
อกอ่อนใจ แต่กลับไม่มีใครคิดเห็นใจ

ก็ใครจะให้พ่อคุณเกิดมาหน้าตาดี มีโพไฟล์เลิศหรูจนคนอื่นได้
แต่อิจฉา ขนาดเรียนไปทำงานที่บริษัทไปด้วย มันยังจับด้วยเกียรตินิยม
อันดับหนึ่ง แล้วแย่งอำนาจบริหารมาไว้ในมือได้ในเวลาเดียวกัน
คุณสมบัติเกินคนปกติแบบนี้แค่กระดิกนิ้ว สาวๆ ก็วิ่งเข้าไปเป็นแถว
ตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมา พวกเขายังไม่เคยเห็นเอื้อการย์ลงทูลจับใคร

ถ้าไม่นับ...ชลธิชา

“เออ กูก็ไม่เข้าใจมัน ในเมื่อชอบสาวเรียบร้อย ทำไมแต่ละคน
ที่คบมา” อัคราที่กำลังเริ่มร่ายยาวพลันต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นสายตา
ระวิงภัยของคนที่เหลือ “เออๆ ไหนว่าลีลาเด็ดวะ แล้วทำไมเบื่อง่ายๆ”

“ก็เหมือนๆ กันหมด พอเริ่มนานก็จะเริ่มเข้ามาแจ็กก็เจ้าการ มัน
น่ารำคาญ ต้องการแค่คู่ควง ไม่ใช่คู่ชีวิต”

“เฮ้ย คบหญิงก็เพราะอยากให้เขาเอาใจไม่ใช่หรอวะ”

ทศพลสายหน้า “กับไอ้เอื้อมันคบหวังฟันอย่างเดียว สตรีมีไว้
ปลดปล่อยและผ่นคลาย มันหาคนไว้ระบายความใคร่แก้เครียด ไม่
ต้องเสียเวลาจีบ ไม่ได้กำลังหาเมีย เรื่องอื่นอย่างงี้ เพราะสมองและ
เวลาของมันต้องทุ่มให้งานจนหมด อีกหน่อยมันก็ต้องแต่งกับงาน
โหย...” คนที่กำลังพร่ำพรรณนาต้องยกมือขึ้นลูบศีรษะเมื่อถูกใครบาง
คนแพนกบาล

“แข่งต่อได้ไหม” เต็งหนึ่งถามต่อ

“เฮ้ยผู้หญิง ไม่ใช่ร้านเหล้า อยากได้ก็ไปจีบเอาเอง” เอื้อการย์
เย้ยแกล้งรู้สึกไม่ชอบใจคำพูดคำจาของเพื่อนทั้งๆ ที่ตัวเองก็ได้ลงมือ

จิบ เพราะอีกฝ่ายแทบจะพาตัวมานอนรอเขาอยู่บนเตียงด้วยซ้ำ

“ถ้าข้ารับต่อมากี้แข็ง เอ็งโอเค?”

ชายหนุ่มยกไหล่ ท่าทางคล้ายไม่ใส่ใจนั่นแทนคำตอบ “เอาเลย ถ้าสนใจก็ไปจิบเอง”

“โอเค เลิกเมื่อไหร่แล้วบอกด้วย เอาเป็นว่าคืนนี้ถูกใจคนไหน เชิญคุณท่านรองชี้ได้เลยครับ”

“คุณเพื่อนจะไปจิบให้มัน?” อัคราเอ่ยถาม

เต็งหนึ่งส่ายหน้า “เปล่า ข้าจะให้เด็กลงไปบอกว่า คุณเอื้อการย์ จิรวานนท์ เจ้าของกิจการห้างสรรพสินค้ารายใหญ่ในเมืองไทยกำลัง สนใจคุณอยู่ จะรับสิทธิ์นั้นทันทีเลยไหมครับ”

“ไอ้เพี้ยน แล้วสาวที่ไหนจะตามมาวะ” คนโดนเหน็บยกเท้าใส่ เพื่อนรัก อีกคนรีบขยับหลบพลางส่งค้อนแฉ่งนอนราวกับสาวน้อย

“ข้าว่ามีเป็นพรวน ลองไหม พนันอะไรดี”

“นาฬิกาเรือนหนึ่ง Patek เป็นไง”

“ได้” ว่าแล้วทั้งสามคนก็หันมามองเจ้าทุกข์เป็นตาเดียว

เอื้อการย์ได้แต่ถอนหายใจกับนิสัยขี้เล่นของสามเกลอ ชายหนุ่ม ไม่สนใจจะเข้าร่วม แต่รำคาญสายตาคะยั่นเคยจ้งจำใจชี้ส่งๆ ไป พร้อมกับสายตาสามคู่อื่นตามนิ้วเพื่อนอย่างลึนระทึก แตกต่างจาก คนที่ยิ่งนั่งสบายๆ จิบเครื่องดื่มในมือ

“เยี่ยม...มึงชี้ได้แม่นมาก” อัคราถอนหายใจ “แต่แน่ใจนะว่าจะ ให้อื่นหนึ่งส่งเด็กลงไปบอกว่าแกสนใจ กว่าบางที่เขาอาจไม่ยอมรับสิทธิ์ นั้นก็ได้” ท่าทางแปลกๆ ของเพื่อนทำให้เอื้อการย์ต้องหันไปมองตาม มือที่ชี้ แล้วก็แทบจะล้าลักเบียร์ในปากเมื่อเห็นสาวผู้โชคร้ายรายนั้น

สามหนุ่มที่เหลือเพียงยกคิ้วให้กัน...ได้เวลาสนุกแล้วสิ